

AUSTRALSKÉ LISTY

Registered by Australia Post
Publication No **NBQ - 3910** **\$2.60**

NÁHODNÉ GALERIE PRAHA

Fragment se sv. Kristinou

SATURNIN

Zdeněk Jirotko

(pokračování)

Chtěl bych, abyste si představili, jak klidně jsem žil předtím, než se stal Saturnin mým sluhou. Obýval jsem takový menší byt v jednom z těch starých měšťanských domů, jejichž osobitě kouzlo na mne vždy velmi působilo. Cítil jsem se tam velice spokojen. Ovzduší těch domů s fasádami, plnými štukatérské práce, s vyšlapanými kamennými schody, intimním přítímím na chodbách a vysokými výplňovými dveřmi je mé duši daleko bližší nežli uniformní prostředí moderních staveb. Cítím jaksí, že k útulnosti lidského příbytku patří příjemné a uklidňující šero.

Doktor Vlach říká, že jsou to pocity zděděné po předcích, kteří žili v jeskyni. Vůbec se tenkrát vyjadřoval o mém bytě velmi hanlivě. Nechápal, jak mohu v tom domě bydlet. Říkal, že jakmile tam vstoupí, sevře se mu srdce a duše se mu naplní skličujícími představami lidských tragedií. Že prý všichni lidé, kteří tam za ta dlouhá léta bydleli, odnesli své štěstí sebou, ale bolesti, zármutky a zoufalství tam nechali. Tvrdil, že všechny prostory domu jsou prý prosáklé slzami, prolitými v nešťastných nocích, po kterých už nevzešlo ráno. Zkrátka doktor Vlach říkal, že se tam musely stát hrozné věci a že tam na něj všechno padá.

Pokud já vím, nic tak hrozného se tam nestalo, jen jednou spadlo visuté lešení, a to nikoliv na doktora Vlach, nýbrž na dvůr. Nikomu se při tom nic nestalo a není tedy žádného důvodu k tomu, aby byl člověk smutný. Doktor Vlach potom řekl, že je lepší když na něho padne smutek, než kdyby naň spadlo visuté lešení. On vám od každé vážnější debaty uteče.

Tak jsem žil v malém, tichém domě, na jehož stěnách byly vybledlé tapety a obrazy v širokých starodávných rámech. Sloupkové hodiny s hracím strojkem odměřovaly čas za klidných večerů, které jsem trávil v mohutné žstáté lenošce. Ano, bývám doma dokonce ložiti často, zvláště je-li venku nevlídné počasí. Za tmavých podzimních nocí, kdy nebesa lští na zem proudy deště, studený víchř rve lští ze stromů, meluzína skučí kolem věží tarých hradů a mísí se s křikem poplašených ran, kdy osamělí jezdcí cválají rozblácenými estami za svými pochybnými cíli, za akových nocí sedával jsem dlouhé hodiny u amen a četl jsem Václava Beneše Tře- lžského. Pak jsem šel spát a zdálo se mi o om, že slyším pláč milenky, praskání hořící- o krovu a přísahy pomsty, a ráno jsem byl řekvapen, že káva, kterou mi přinesla paní uchánková k snídani, nebyla otrávená. Ta ani Suchánková byla starší paní s černými lasy, rozdělenými pěšinkou, a starala se o

mne docela matefsky. Nic mi nechybělo, na nic jsem si nemohl stěžovat, a snad právě to mne mrzelo. Je o tom jedno takové přísloví, ale já přísloví a pořekadel zásadně neužívám. Z duše se mi protivil. Až poznáte tetu Kateřinu, pochopíte proč.

Tak tedy do tohoto klidného prostředí vstoupil jednoho dne Saturnin a považoval za svoji povinnost učinit mi život tak pohnutým, jak to jen bylo možno. Uvidíte sami, že se mu to podařilo. Aby mi bylo rozuměno: nechci snad tvrdit, že Saturnin nebyl dobrým sluhou. Měl všechny vlastnosti, které dobrý sluha má mít. Byl to hezký, světlolasy člověk, poctivý a spolehlivý a velmi chytrý. Měl jsem vždycky takový dojem, že by mohl být zrovna tak ředitelem nějakého mezinárodního koncertu, jako osobním sluhou. Když mi předložil doklady, musel jsem konstatovat, že chybí vysvědčení z posledního místa. Později jsem se dozvěděl, proč nemohl vysvědčení mít. Opustil místo po výstupu téměř absurdním. Byl totiž zachvácen jakýmsi druhem amoku ve chvíli, kdy se domníval, že jednání své zaměstnavatelky nemůže déle snášet. V zůřivosti, o které nemám důvody se domnívat, že byla předstírána, poškodil zařízení bytu neomluvitelným způsobem, svou překvapenou zaměstnavatelku hodil v zámečnickém parku do nádrže vodotrysku a pak se teprve uklidnil. Nebudu jmenovat dámu, o kterou šlo, ačkoliv ji velmi dobře znám, ale chci podotknout, že mé zkušenosti do jisté míry vysvětlují a dokonce snad omlouvají Saturninovo počínání. Myslím tím, že znám značný počet lidí, kteří by jido toho vodotrysku docela rádi hodili. Ovšem nikdo z nich by nebyl ukončil ten výstup podobným způsobem jako Saturnin. Když se totiž ona dáma vynořila po pás z vody a upřela na pachatele pohled naprosto nechápavý, uklonil se Saturnin a prohlásil, že je prostřeno. Pak se vzdálil, aby si zbalil své věci.

Teprve mnohem později jsem musel konstatovat, že vytváření takových nesmyslných situací je jeho vášní. Nemyslím tím, že by si dovoil něco podobného vůči mně. Jednak mé tělesné proporce ho přesvědčují, že by se situace nemusela vyvinout přesně podle jeho předpokladů, jednak ho drží na uzdě má přirozená důstojnost. Ale přesto od doby, kdy se stal mým sluhou, nevěděl jsem dne ani hodiny, kdy budu nucen řešit situaci naprosto nevidanou, senzační a obyčejně málo příjemnou. Začalo to tím, že když o mně mluvil s paní Suchánkovou, dával prý mi nejneumožnější tituly, jako sir, Jeho Milost, sáhíb nebo blahorodl, podle toho, co právě četl. Potom mi nanosil do bytu různé lovecké trofeje, jako bůvolí rohy, sloní kly, různé kožesiny a podobné. Později jsem zjistil, že si tyto věci vypůjčoval od rekvizitáře naší přední scény. V mé nepřítomnosti patrně vyprávěl mým přátelům smyšlené lovecké historky. Jen tak si mohu vysvětlit to, že mě několik

známých dam překvapilo v kavárně žádostí, abych jim vykládal, jak jsem zabíjí žraloka stativem fotografického aparátu. Přirozeně jsem popřel, že bych byl někdy něco takového udělal, a od té doby mám pověst až příliš skromného hrdiny.

Marně jsem přemýšlel proč to Saturnin dělá. Nejdříve jsem se domníval, že má jakousi chorobnou touhu, aby se stal sluhou nějakého dobrodruha gentlemana, a že si z nouze mou prozaickou osobnost opřádá nimbem hrdiny. Později jsem dospěl k přesvědčení, že se tím prostě baví. Měl vůbec humor nepřijatelného druhu. Jednou mi vykládal velmi zmatené teorie o vtipcích, kterým se prý říká kanadské. Pokud jsem tomu rozuměl, pointa těchto vtipů spočívá v tom, že buďto hoří dům, nebo je někdo těžce zraněn. Nemohu říci, že by se mi to příliš líbilo.

Asi za půl roku začal Saturnin projevovat názor, že byt, ve kterém jsme až do té doby spokojeně bydleli, není dosti veliký. Celkem to byla pravda. Původně sice stačil naprosto, ale jestliže někdo z vás viděl buvolí rohy,... ale to by byla dlouhá historie. To se rozumí, že doktor Vlach Saturnina podporoval. Právě, že jsem se měl z toho domu vystěhovat již dávno, a mluvil něco o tom, že mám chatrné zdraví a že byt je vlhký. Nebylo na tom zbla pravdy. Předně byt nebyl vlhký ani trochu, a pokud se mého zdraví týče, neví o něm doktor Vlach nic. Ošetřoval mě naposled, když jsem měl spalničky a to mi bylo deset let. Skončilo to tak, že mne Saturnin vyhledal jednoho odpoledne v kruhu mých známých a diskrétně mi oznámil, že jsme se přestěhovali. Dodal, že bydlíme na vodě, blízko řetězového mostu. Patrně by mu bylo příušlo vhod, kdybych byl omdlel. Zachoval jsem však naprostý klid a pokračoval v rozehrané partii karet. Teprve večer jsem vypil několik koňaků a šel se podívat do starého bytu. Byl skutečně prázdný a paní Suchánková měla uplakané oči. Podle způsobu jakým se mnou jednal majitel domu, jsem usoudil, že by nebylo dobré, kdybych se příliš zajímal o podrobnosti vystěhování. Pak jsem šel k tomu řetězovému mostu. Bylo to sice nesmyslné, ale někde jsem jít musel. Saturnin stál na nábřeží, měl placatou námořnickou čepici a říkal mi kapitáne. Od té doby jsme žili v obývací lodi a nemohu říci, že by to bylo tak zlé. Je sice pravda, že hned v prvním týdnu se v noci uvolnilo kotvení a naše loď sjela z jezu. Bylo to nepřijemné, byla totiž naprostá tma a já jsem měl v první chvíli za to, že se Saturnin utopil, protože jsem ho marně v celé lodi hledal. Později se vyvětlilo, že spal ve strážním koši. Ale, jak pravím, nebyť této rušivé příhody, nemohl jsem si na nové obydlí stěžovat. Je nutno se v životě s leccím smířit. (pokračování na str. 15)

ZPRÁVY z České republiky

Představitelé vládních stran se vyslovili pro "supernulovou variantu" v majetkovém dělení bývalé ČSFR.

Evropské společenství zakázalo dovoz masa z východní Evropy. Premiér Klaus přirovnal tento krok k pokusu o spuštění nové železné opony. Česká republika, Maďarsko a Polsko vzápětí zakazaly dovoz masa za zemi ES.

Vůdce českých komunistů Jiří Svoboda vyzval vládu, aby "přehodnotila svoji prozápadní orientaci".

Mládežnická odnož neparlamentní Národně socialistické strany se "ve jménu národní hrdosti" rozhodla přetírat vápnem všechny cizojazyčné nápisy v ulicích českých a moravských měst.

České republice hrozí skutečná epidemie AIDS. Pokud se nic neudělá, můžeme už brzy očekávat prudký nárůst této choroby, prohlásila vedoucí Národní referenční laboratoře pro AIDS dr. Marie Brůčková

Smišený česko-slovenský sbor finančních expertů se po prozkoumání závěrečného účtu Státní banky česko-slovenské shodl na tom, že Slovensko dluží České republice 25 miliard korun.

Jak vyplynulo z průzkumu agentury DEMA, souhlasí 65% obyvatelstva Prahy s obnovením trestu smrti, proti se vyslovilo třináct procent.

Dosud žijící legionáři z Čs. obce legionářské založili Nadaci československých legií.

Pro šíření poplašných zpráv "vyslechla brněnská policie sedm novinářů, kteří první zveřejnili informaci o vzniku t.z.v. moravské vlády.

Vedení Tatry Kopřivnice převzal známý manažer amerického Chrysleru Gerald Greenwald.

OD STOLU A OD LOŽE

Karel Wendt

Manželství vznikají někdy z lásky a někdy z rozumu, nikdy z nenávisti. V tu se ale dost často obrátí, když se svazek nepovede a skončí rozvodem. Naše soužití se Slováci a náš nedávný rozchod se dá k takovému rozvázanému manželství dobře přirovnat. A je reálné nebežpečí, aby také jeho následky, přesto, že jde o rozluky po vzájemné dohodě, nebyly totožné. Lásky a nenávisti jsou totiž vždycky city intenzivní, tam však, kde se to první zvrhne ve druhé, nenávist se zmnohonásobí. K tomu by v česko-slovenských (a teď je ta pomlčka konečně na místě) vztazích dojít nemělo a doufám, že nedorazí. Doufám, ale hlavu bych za to nedal.

Ve prospěch přátelských vztahů lze říci tolik, že vzájemné přátelství mezi všemi sousedy je vždycky žádoucí a že přátelství k národu, který je nám, alespoň jazykově, nejbližší, by mělo být nejen žádoucí, ale také přirozené a spontánní. Stejně pádný je argument, že úzké vztahy (větší trh atd.) znamenají oboustranné výhody hospodářské.

To řečeno, realisticky nelze přehlédnout četná úskali, která takovému žádoucím sousedství stojí v cestě. Patří mezi ně vyhraněný nacionalismus, který zničil Československo a s nímž je rozumná debata vyloučena, uražená ješitnost, které chybí racionální podklad, vroubky z minulosti, jichž je na obou stranách řada, účty z rozdělování majetku, jež nebudou nikdy uspokojivě uzavřeny (viz současnou "kuponovou" patálii), politikářský oportunismus, jak nám ho předvedla ještě před rozdělením naše opozice atd...

Vedle toho stojí ještě něco jiného a snad i závažnějšího: neslučitelnost, nebo alespoň odštědivost, zásadně odlišných politických systémů. Naše, t.j. české zraky třeba nejsou tak úplně objektivní. Možná, že z výše již zmíněné ješitnosti vyhledáváme záměrně slovenské stíny a přehlízíme světla. Třeba přehnaně zdůrazňujeme narudlou minulost většiny bratislavských vládců. Možná, že zveličujeme protidemokratický tlak na slovenské žurnalisty. Kdoví, jestli jsme nebyli, pokud je to vůbec možné, přespříliš pobouřeni případem trnavské university. Kdoví?

Proti tomu však mluví objektivní fakt, že tak dnešní slovenský režim nevidíme jenom my. Jestli je možno věřit australskému tisku (a proč ne?), tři tisíce Slováků žádalo v době kolem prvního ledna denně o české občanství. A není tomu tak dávno, co jeden ze slovenských novinářů, tuším, že Hoffman, vyčítal Havlovi, že protestuje proti porušování lidských práv všude na světě, jenom ne na Slovensku.

Stručný přehled rubrik

Od stolu a od lože	01
Český komplex malosti a "oni"	02
Sponsorování studentů	03
Misto práva jsou jen právníci	04
Zákon jako dějinná připomínka	05
Nositel Řádu republiky	06
SVU - SYDNEY	07
Z tajů krás české řeči	08
Pražské zajímavosti	09
Pohled na Slovensko	10
Drobné rady	11
Nad dopisy čtenářů	12
Cesta za pravdou	13
Sít	14
Saturnin - humor	15
Inzerce a služby.	16 - 17

Respektovaný časopis 'New York Times' pak viděl slovenský režim tak růžově, že jej jeho ministr kultury Dušan Slobodník obvinil z nactiutrháčství. Kdyby však měl pana ministra vzrušit v zahraničním tisku každý nepříznivý článek o Slovensku, neměl by čas na kulturu. Washingtonský Post mu 'utrhal na cti' zprávou, že se mnoho Slováků obává, aby nezávislost nezničila naděje na rychlé hospodářské ozdravení a neposílila 'vyhlídky nacionalistické a snad i totalitní vlády'. Z článku v americkém týdeníku 'The New Republic' (Dam Check, 21.12. 92) stačí vyjmout jeden citát: 'Cheops měl svou pyramidu, Lenin své mauzoleum, Mečiar chce svou přehradu.' A špičkový australský zahraničně politický komentátor N. Rothwell usoudil ('The Australian', 29. 12. 92), že 'se starý komunistický blok ve střední Evropě pravděpodobně rozdělí na dvě části, jedna z nich tihnoucí k tolerantní demokratické vládě, druhá ke starým démonům výbušného nacionalismu a autoritářské kontroly'. K tomuto názoru dospěl bezprostředně poté, co označil Českou republiku za 'politicky vyspělou' a slovenské vedení za vyhraněně nacionalistické.

Látka k zamyšlení.... Co když, jak Rothwell zřejmě očekává, poběží jeden časový úsek této ideologické dělicí čáry opravdu podél řeky Moravy? Přes takové dělicí čáry se k přátelským stykům nesnadno natahují ruce.

Ale, aby bylo jasno. Nic není vzdálenější záměrem této snahy a škodlivější českým zájmům, než malicherné živení nepřátelství mezi našimi národy a našimi bývalými spoluobčany. Bylo by však pošetilé a nerealistické přehlížet skutečnost, že dosažení vrcholných sousedských vztahů nebude snadné. Dost dobře totiž nelze ignorovat, že je nám sice Slovensko ze všech našich sousedů nejbližší příbuzensky, ale nejvzdálenější politickou orientací. Příznivý vývoj našich vzájemných styků nezáleží jenom na nás. 'It takes two to tango' říká anglické rčení a má svatou pravdu. Záležet bude, možná v první řadě, také na tom, jestli se demokratickým žvlům na Slovensku podaří zabrzdit nebezpečný skluz k totalitě. Jenom když ten zvrátí, bude náš sousedský vztah diktován nejen příkazy 'reál-politiky', ale skutečnou nakloností,

pozůstatkem manželství, které se sice nepovedlo, ale neskočilo v katastrofální nenávisti.

Český komplex malosti a 'oni'.

Bořek Šindler

Co Čech to muzikant. Co Čech, to kritik, i sebekritik. Nepřeložitelnou přezdívku 'Čecháček' jsme si totiž vymysleli sami na sebe, a právě tak rčení 'My nic, my muzikanti' je naše vymyšlenost. My nic, to všechno 'oni'.

'Oni' způsobili a zavinili absolutně všechno. Hlavně českou neschopnost vypořádat se s minulostí, přítomností i budoucností. My nic, my hodné dětičky na písčku, to všechno ti zlí, a ukazujeme přítom prstem dokola kolem sebe.

Tuto českou ukolébavku propěvujeme už hezkých pár set let, ale teď ji teprve nějak přicházíme na chuť. To všechno husiti, křižáci, jezuiti, mor, Habsburkové, Vedeň, Němci, Rakousko, nacisti, bolševici, Rusové, Slováci a i cyklisti. Měli bychom už jednou s Masarykem a Havlem stočit ukazováček na sebe a ukázat na hlavního viníka. Měli bychom, ale nechce se nám, přikrčujeme se raději jako oušlapěčkové. Jen ne zvednout hlavu.

Ovšemže tu byly na té naší zatrápené křižovatce citelné rány osudu. Třicetiletá válka, Mnichov, Jalta. Ony si ani národy vždycky nemohou lehnout tak, jak si ustelou, a nemohou si vždy ustlat tak, jak by chtěly. Ale na koho bychom měli svádět nějakých dobrých sto let náboženských válek a rozporů, máme-li přijímat pod jednou či pod obojí? Tušíme, že bychom teď měli přestat schovávat se za sukně jiných a naučit se snášet rány osudu s důstojným klidem. Třeba s klidem Angličanů, chcete-li.

Z naší australské perspektivy se ovšem ta dnešní středoevropská džungle zdaleka nejeví jako džungle. Spíše jako zeleňoučký háječek. Desítky tisíc lidských bytostí přichází o život v Africe, v Armenii, v několika asijských oblastech, v Jugoslávii. V Izraeli stojí pár milionů lidí v arabském moři zády ke zdi. U nás doma jde sem tam po ulici nějaká ta

lehotinka, teleci není dost libové, ve věci Romů je třeba zjednat pořádek. Jinak bohatá země čeká na pilné ruce hospodářů a deset milionů schopných, vzdělaných, zručných a krvavých revolucí ušetřených Čechů že by dovedlo jen zehrát a nevědělo kudy kam?

Když totiž člověk čte české noviny, dopisy z domova a hovoří s lidmi doma, nabývá často dojmu z Jiříkova vidění. Jakoby se bořil svět. Jakoby neměli svobodu všeho a všude - úplně unikátní v české historii, bez nadvlády kohokoliv, zatím. Máme překrásnou a bohatou zemi - pravdu, zhuntovanou, ale nejsme sami - plnou historických a kulturních památek. Bolševici odešli bez vojny a katastrofy atomových explozí - a také bez zásluhy Čechů - a nynější české žabomyši zápolení a nepochopitelný strach z geografické malosti jakoby držely národu na očích klapky nevidomí, jakoby chom pro stromy neviděli les, anebo byli úplně ranění slepotou.

Možná, že kromě vyjimečných jednotlivců, jako je Havel nebo i Klaus, české oči skutečně nejsou schopny ten les vidět. Jako bychom nebyli schopni umět se zasadit do rámce Evropy a svoje domnělá strádání do kontextu postkomunistické Střední Evropy. Což můžeme chtít všechno, bez vynaložení úsilí, teď, hned nebo snad už včera?

Z 'nich' se v listopadu 1989 stali, nebo měli stát 'my'. Nikdo nám dnes nekomanduje, nikdo zvenčí neporoučí, ale nebudeme-li se mít na pozoru, dobrovolníci se věru najdou. Lidé doma na jedné straně nějak předpokládají, že jsou centrem pozornosti Evropy, světa, galaxie, vesmíru. Že svět je nějak povinován podporovat nás, pomáhat nám, chovat nás v bavince, chlácholit nás, foukat nám na bolístku. Na druhé straně se hrozíme vlastní malostí, vlastního kalu z minula a jakoby nám činilo radost povalovat se v něm.

Krátkozrací utrakvisté z české šlechty, zvolivše falckého bláhovce za hlavu českého státu v naději ovládat ho, jako krále, nepozorovali na počátku sedmnáctého století, že v Evropě, a také ve Střední Evropě, začíná probíhat boj o moc rodu Habsburků a že se jedná o mnohem více než o stupeň omezování stavovské moci. Nikdy také Češi nedocenili schopnosti dvou geniálních Čechů tohoto století, Komenského na stra-

né protestantů a Albrechta z Valdštejna na straně katolické. Tehdy tyto slepoty nás stály samostatnost českého království.

V průběhu druhé poloviny devatenáctého století vsadila Staročeská strana na kartu šlechticů, opět zaslepeně, a zatímco pak Maďaři se vyvíjeli po bok Rakušánů, svátili se Čechům Videri hodila pod stůl pár zatuchlých kostiček. Za první republiky vsadil Hrad na kartu západního spojení a během války vsadil Beneš na Moskvu, opět s tragickými následky. A od té Bílé Hory si nějak nepřestáváme namlouvat a vsugerovat vlastní malost a utápíme se v pocitu, že nejsme schopni sami sobě úspěšně vládnout.

Přejeme si zasednout u stolu západoevropských zazobanců, ale nedáme-li si sami svůj dům do pořádku, bude se nám tam sedět jako zchudlým příbuzným velmi nepohodlně. Musíme začít uklízet, už konečně. "My", protože "oni" jsou, či jsme, "my". "Oni" za nás naše hnízdo uklízet nebudou. To znamená zodpovědnost, klid, sebevědomý klid, sebedůvěru bez prohlašování se za střed vesmíru, a také ne už to neustálé ucpřtané přeshlapování a ukazování prstem na jiné.

Znamená to hlavně také si vyhrnout rukávy, třeba i na hezkých pár let. Ti nejstarší doma to dobře chápou. Ti nejmladší to dovedou vnímat a chápat jakoby intuitivně a jsou to právě oni, kdo už ty rukávy vyhrnuté má. Ale dvě generace zvyklé na státní kvočnu, na šlendrián, protekci, černotu a urychlené nicnedělání, ty si sobě vládnout umět asi nebudou nikdy.

Ne že bychom my zde hovořili z nějaké povýšenosti, a také se nás nikdo na nic neptá. Ale prošli jsme většinou velice tvrdou a často až nemilosrdnou školou snad ve všech zemích světa a užili jsme si vyhrnování rukávů dost a dost - v cizině, ne mezi svými. Pláče nám srdce nad zdánlivou nemouhoucností, s níž se dvě ztracené generace opět snaží nevidět pro stromy les. Nezahodíme přece jedinečnou příležitost tohoto století dát do pořádku bohaté Čechy a bohatou Moravu bez cizovlády?

Tomu českému komplexu malosti, tomu nemohoucímu čechákovství, říká ryzí čeština zamin-drákovatost. Kéž bychom konečně nahlédli, že budeme nakonec jen tak

malí, jak malými budeme sami sebe vidět. Kdeko nám naši zemi závidí. A my že budeme hořekovat nad nedostatečně libovým telecm?

SOS, SOS, SOS,

V letech 1969-75 byly v Čechách postaveny dvě Vesničky SOS, které byly určeny pro opuštěné děti a jejich pěstouny. Tento typ vesniček začal stavět v Rakousku už v roce 1949 Hermann Gmeiner. Základem byla osamělá žena, nebo pár pěstounů, kteří se starali o skupinu opuštěných dětí, obvykle se jednalo o skupiny sourozenců. Žili v rodinném domě, ve kterém platila stejná pravidla hierarchie jako v každé normální rodině. Deset až patnáct takových domků vytváří Vesničku SOS. Vesničky se velmi úspěšně začlenily do okolí a děti zde byly skutečně šťastné. V roce 1975 se dvě dosud fungující Vesničky zrušily a děti byly opět dány do péče ústavů.

V současné době vznikla v České republice Společnost přátel dětských vesniček SOS, která si dala za cíl renovovat vesničky v Doutha a Chvalčově. Zároveň najít nové manželské páry, či osamělé ženy, které by se chtěly o děti starat.

Tato společnost se obrací na všechny krajany, kteří by měli zájem se této činnosti zúčastnit, kteří by chtěli pomoci radou, či finančními prostředky.

Můžete se stát členy této záslužné a velmi užitečné společnosti. Roční členský příspěvek činí 100 korun, pro organizace či obchodní podniky je to 500 korun. Bližší informace vám poskytnou na adrese:

SOS dětské vesničky
Praha - Hrad 119 00

Bankovní spojení:
Čs. obchodní banka
Na příkopě 14
115 20 Praha 1

Bankovní konto pro US \$ má číslo:
3483 - 39629

SPONSOROVÁNÍ STUDENTU

Po promoci na Vysoké škole zemědělské v Praze nebo v Brně, zverme ty nejúspěšnější studenty do Austrálie na praxi a další studium. Po dobu obvykle 3 až 6 měsíců žijí na farmách, poznávají způsob práce i styl života farmářů. Pracují 40 hodin týdně za stravu, byt a \$ 120.- týdně. Za přesčasy se jim vyplácí \$ 6 až \$ 8, popřípadě si vybírají volno podle dohody s farmářem. Celkem zde bylo již 14 studentů a zkušenost s nimi je velmi dobrá. Moc bychom přivítali i vaši pomoc, protože Tasmánie je malá a nezaměstnanost velká. Máte-li zájem o mladého pomocníka na vaši farmu a zároveň chcete-li alespoň trochu pomoci českým studentům ozvěte se -

Milan Vyhňálekovi
Box 888 Burnie, Tasmanie
Fax: 004 6718

"Kde je tráva zelenější"

třetí vydání této knihy, vydalo nakladatelství EVA v Praze. Původní kniha napsaná J. Nermutem byla přeložena do angličtiny a rovněž byla vydána.

Pražské vydání v češtině nabízíme
krajinám za \$ 10.-

Máte-li zájem o tuto knížku týkající se života v Austrálii i spolupráce s Českou republikou, pište buď do redakce AL a nebo přímo

Milan Vyhňálekovi
Box 888, Burnie, Tasmanie 7320
fax: 004 3167 18

Zisk z prodeje jde ve prospěch sponzorovaných studentů.

OZNÁMENÍ

Velvyslanectví České republiky v Canberrě zahájilo svoji činnost v nové budově.

Adresa:

Embassy of the Czech Republic
38 Culgoa Circuit
O'Malley
CANBERRA, ACT 2606

Telefon: (06) 290 1386
(06) 286 6685

Fax: (06) 286 6592

Misto práva jsou jen právníci.

V sporu kolem zřízení Rady obrany státu je jeden pozoruhodný moment. Je to stanovisko prezidenta Václava Havla k rozboru JUDr. I. Průši, který dokazuje, že zřízení Rady dnes nemá oporu v zákoně. Prezident se s Průšovými argumenty vyrovnal slovy: "Jedná se o jeden možný výklad. Jiný právník by patrně sestavil stejně fundovaný výklad, ve kterém by dokázal, že jmenování Rady možné je." I Václav Havel se tedy domnívá, že právo je něco, co závisí na interpretaci. Jinými slovy: neexistuje. Právo, jsou jenom právníci a každý si může vybrat od kterého z nich si nechá sepsovat rozklady. Myšlenky podobné slovům prezidenta jsme mohli vyslechnout i v posledním studiu "Netopýr" (rozhlasový pořad). Přítomní intelektuálové, poslanci a právníci vážně diskutovali o tom, zda minulá vláda chyběla "politická vůle" k potrestání komunistických zločinců. Jakkoliv samozřejmě každý ví, co se tím míní, nikdo se nepozastavil nad tím, že taková formulace je zásadně protiprávní.

Z takových a podobných výroků pak ovšem vyplývá, že právo není cosi daného a neměnného, stejného pro všechny, ale něco, co se dá uhnout nebo upravit podle okamžité potřeby. Měli jsme špatného generálního prokurátora, a proto se žaloby na komunistické funkcionáře neprojednávaly. Teď máme nového a konečně je všechny zavřem. Jako by si nikdo neuvědomoval, že i generální prokurátor je jenom úředník, který dostává podněty, má určitá jasná pravidla pro jejich zpracování a podle nich se řídí.

V tuto chvíli samozřejmě nejde o legitimitu Rady obrany České republiky nebo o potrestání bývalých komunistických funkcionářů. Mnohem víc běží o to, že skoro nikdo se nepozastavuje nad tím, že účelové pojmání práva je symptomem hlubokého mravního úpadku celé společnosti.

Poslanci schválí návrh zákona, kterým se omylem zprivatizuje část Národního divadla. Co bude pravděpodobně následovat? Parlament odhlasuje, že původní rozhodnutí je neplatné, kupující vrátí peníze (možná) a Národní divadlo

dostane zpátky stát. Nikdo se nebude namáhat zjistit, kdo chybu způsobil. Co by se pravděpodobně stalo ve stejném případě ve Velké Británii? Budova by zůstala novému majiteli a úředník, který připravil špatný návrh zákona, by přišel o místo.

Můžeme si myslet své o tom, že britská vláda dožens odmítá uznat nulitu Mnichovské dohody od samého počátku. Má to však svoji vnitřní logiku. Vláda Jejího Veličenstva musí být odpovědná za své činy, a proto nemůže připustit, že by mohla podepsat něco, co je už od samého počátku cár papíru. Naše vláda a Parlament jsou naopak více než ochotni uznat neplatnost jakéhokoliv svého rozhodnutí.

Ústava je víc než rozdělení moci.

Účelové pojetí práva, jakožto nástroje pro dosažení politického cíle, u nás podporuje i Parlament, který vážně diskutuje o změně tři měsíce staré Ústavy. Je pravda, že náš právní řád vzniká v podstatě od základů a není přitom nač navazovat, to však nemůže být omluvou pro chyby a jejich následovné flikování. Američané, kteří byli po válce o nezávislost v podobné situaci jako dnes my, přidali od roku 1792 do roku 1865 ke své ústavě jen dva dodatky. U nás je ústava stále něco, co se může měnit, jak se nám líbí. Ostatně viděli jsme ji psát, viděli jsme ji schvalovat a ještě před pár měsíci jsme mohli mluvit do toho, jak bude vypadat. Co se tedy změnilo? Jednou schválená konstituce je něčím více než návodem na rozdělení zákonodárné, výkonné a soudní moci nebo receptem, jak vybírat ty, kdo budou vládnout. Je zárukou ústavnosti, zárukou toho, že zákony, které platí dnes budou platit i zítra.

Parlament je ve skutečnosti všemocný. Může schválit jakýkoliv zákon se mu líbí, může změnit ústavu, zrušit Listinu práv a svobod nebo pro každého nechat natisknout kufík bankovek. Může také měnit zákony, které přijal, a nahrazovat je jinými. I pro parlament však platí to, co pro každého člověka, který spolu s moci musí přijmout i odpovědnost a určitá omezení své svobody. Nebudou-li poslanci svoji všemocnost sami omezovat odpovědností, dosáhnou pravého opaku svých proklamovaných

cílů. Misto právního vědomí získají občanské pocity, že jsou vydáni na milost a nemilost zájmu, které v parlamentě momentálně převládají.

Zákonné bezpráví

Vratme se k zákonu o protikomunistickém odboji. Když hovoříme o nepromlčitelnosti komunistických zločinů, není možné odvolávat se na pojmy, jako je "stav krajní nouze" a podobně. Obžalovaní pak mohou mít oprávněný pocit, že jsou obětmi účelové vykládky a překrouceného práva. Při posuzování komunistických zločinů musíme vycházet z toho, že komunismus nebyl právem, ale bezprávím, a že když někdo jednal podle tehdy platných zákonů, jednal proti Právu.

Soud s pány Lorencem, Kinclem a Vykypělem neměl s právem nic společného. Obžalovaní jsou lidé, přímo odpovědní za činnost bezpečnostního aparátu, lidé, kterých se bálo třináct miliónů občanů. Ale zač byli souzeni? Za svoji podporu diktatury a podíl na ní? Za zločiny spáchané tajnou policií? Nikoliv. Všichni byli souzeni v podstatě za procedurální prohřešky. Téměř jistě proto byli odsouzeni neprávem. Oni neporušili ducha zákona. Komunistické zákony přece sloužily k udržení tehdejšího režimu, a právě o to všichni tři usilovali. Chceme-li někoho soudit podle komunistických zákonů, musíme odsoudit pana Adamce, za to, že jednal s Občanským fórem, pana Čalfu za to, že byl předsedou ne zcela komunistické vlády a pana Václavíka za to, že neposlal na Letnou tanky.

Diktatura bez diktátora

Často se mluví o tom, že jsme se na chodu komunistické diktatury podíleli všichni. Dostáváme tak pitoreskni obrázek společnosti, která se od smrti Klementa Gottwalda pohybuje vlastní setrvačností. Všichni jsou oběti nikdo není viníkem, diktatura bez diktátora. Ve skutečnosti ale samozřejmě jsou lidé, kteří režim vytvářeli a kterým režim sloužil, oni jsou přímo odpovědní za stav této země v roce 1989.

Chceme-li je soudit skutečně podle Práva, pak je musíme soudit ze to, že se aktivně podíleli na vybudování a udržování komunistického režimu, a to

v míře zdaleka větší, než bylo v tehdejší společnosti obvyklé. Takový soud však může těžko proběhnout v situaci, kdy společnost nahlíží na právo jako na něco, co se může změnit ze dne na den. Jde-li nám o obnovení Práva, musíme mít především úctu k právu, které sami dnes vytváříme.

Martin Klima (Respekt)

Zákon jako dějinná připomínka.

Pavel Tigrid

Řeč bude o zákonu o protikomunistickém odboji, který projednává Parlament. O tento zákon by měl mít zájem každý občan, zejména ten mladší a mladý, který těch prvních deset let vlády komunismu u nás nezažil. Tedy to bylo to nejzlobivější a nejkrutější období z celé nešťastné éry bolševismu u nás. A právě především o toto období půjde v připravovaném zákoně. Proč? O tom několik údajů převzatých z pečlivě dokumentované knihy Karla Kaplana s ironickým titulem "Nekrvavá revoluce".

Podle neúplných údajů bylo v období 1948-1953 odsouzeno pro tak zvané politické delikty přes 100 000 lidí. Z toho více než 40 000 k trestům delším než deset let. K trestu smrti bylo odsouzeno 232 osob a z nich bylo 178 popraveno, mezi nimi i žena, zvlášť statečná Milada Horáková. Desetitisíce byli žalářováni pro údajné hospodářské delikty, pro svou víru, pro příbuzenství s emigranty, další desítky tisíc internovány v táborech nucených prací a v pomocných technických sborech. - to byli ti proslulí "Černí baroni".

Po procesu se Slánským a soudu druhý, s příslušnými následnými popravami, zatahla StB hustou sít zběsilé honičky na třídního nepřítele. Tresty dosáhly uhrnem astronomické výše 7850 let vězení. V roce 1950 bylo internováno 1910 mnichů a 10 660 řeholnic. Týralo se podle osvědčeného sovětského vzoru. Zatčení byli mláceni až do omdlení, museli ve vězeňské cele pochodovat dny a noci až padli, docházelo i k fingovaným popravám, mužům byla drcena varlata - policajti tomuto typu mučení říkali

"teleci bečení" nebo také "rajský protlak". Ale dost toho - snad už jen to, že takto "naklepané" lidské trosky se přiznaly ke všemu a podepsaly cokoli.

A teď skok o čtyři desítky let dál, do listopadu 1989, kdy vypukla naše pořádaná revoluce. O zločinech a hrůzách komunismu se vědělo, i o těch kalendářně pozdějších, už snad méně krutých, ale stejně nespravedlivých a nehorázných. A tak je jen logické, že hned po listopadu estébáci skartovali, spálili, vybilili co se dalo. Je dosud v dobré paměti, jaká z toho byla nepěkná mela v tehdejších federálních shromáždění, v médiích, ve veřejnosti. Ale ještě předtím, bezprostředně po tom sametu, postupně, dalo by se říci plíživě se prosadil názor, že co bylo bylo, že hrozí pogrom na komunisty včetně těch, kteří jako více nebo méně řadoví členové KSČ se ničeho nedopustili. Že tedy by mohlo dojít na nekonečnou honbu na čarodějnice, dokonce podle nepřijatelné poučky o kolektivní vině, a to zase by nám neposloužilo v Radě Evropy, v Evropském společenství... a tak dále a tak podobně.

Takže, až na možnou výjimku mnohem pozdějšího lustračního zákona, se zvolila cesta nejmenšího odporu: my, vítězové v listopadu 1989 prokážeme dobrou vůli, dovolíme si bláhové gesto, neuděláme nic nebo jen to nejnútější jako příspěvek ke zvládnutí jejich komunistické minulosti. Snad se to vyplatí. Nevyplatilo! Však to dnes vidíme na každém kroku.

Leckde tvrdě rozhodují staré struktury, řadí temné mafie, létají ukradené milióny. Zjišťujeme, že to komunisté prohráli mocensky, že ztroskotali ekonomicky, a přece je to právě v ekonomické oblasti, v nichž se nejen rychle vzpamatovali, ale svůj vliv rozšířili a upevnili. Natolik, že výrazně, jakkoliv podvodně či podvojně, ovlivňují tržní hospodářství, a tedy i naši bezprostřední hospodářskou a sociální budoucnost. Volné, nekontrolované a v očividně neregulérních případech beztrestně. A jestliže, jak řečeno, existují zjištěné zločiny komunismu, pak byly spáchány především na těch, kdo s režimem, který je legalizoval, sváděli nerovný boj různými prostředky, v různých rovinách a s rozdílnou intenzitou. Tedy protikomunistický odboj. A právě ten má teď zmapovat

připravovaný zákon.

Úkol očividně složitý. Tak například bude třeba definovat pojem sám, kdo byl účastníkem odboje, kdo obětí režimu, často jen náhodnou a - co bude zvlášť nesnadné - zda se má nadále uznávat promlčitelnost těchto zločinů daná trestním zákonem v paragrafu 67. Ten říká, že trestnost činu zaniká 20 let - případně jenom 10 nebo 5 let - po provedeném skutku.

Jsem právnický laik, ale jako demokrat a občan si odvažuji tvrdit, že tento paragraf by neměl platit. Jemu podobný byl už ostatně zrušen ve Spolkové republice Německo a v Polsku. Nevidím důvod, proč by se tak nemělo postupovat i u nás. O to tedy především jde v zákoně o protikomunistickém odboji.

A už se o něm ozývají hlasy - spíše rozčilené a vyděšené než kritické. Je jasné odkud. "Hon na čarodějnice", prý "vyvolávání snah o odpláť", prý rozdělení lidí do "první a druhé kategorie". Dokonce se nechal slyšet Levý blok v tom smyslu, že všechny ty zločiny vlastně zaviniily velmoci, které nás po druhé světové válce vtlačily do sovětské sféry vlivu a do Varšavského paktu. Takže zase jsou vinni ti druzí, kdepak my!

Projednávání zákona bude asi velmi urputné. Především ze strany těch, kteří se tak či onak cítí postiženi. Už jen tím, že takový odboj existoval, že měl své hrdiny a své oběti. Ani k jedné ani k druhým nepatří ti, které s komunismem dosud spojuje šňůra ideologie, která ztroskotala. I tak, také jim demokracie dává právo profilovat se a prosazovat. Připravovaný zákon na tom nic nezmění. Připomene všem, co by celé společnosti hrozilo, co by ji potkalo a neminulo, kdyby přes všechny zlé zkušenosti nevšímaví, nebo tím či oním zklamání občané zahodili do díry zapomnění něco, bez čeho žádný národ žít nemůže: totiž historickou paměť.

(Lidové noviny)

*"Vraždu umí spáchat každý hlupák.
Génius z ní udělá sebevraždu".
L. Beria*

Nositel řádu republiky

Jaromír Svoboda

Koncem dvacátých a počátkem třicátých let byl vůdcem Komunistické strany Německa mladý vynikající Žid Willi Münzenberg. Stalinovi šel na nervy, protože byl nejen geniální intelektuál, ale i velice úspěšný soukromý podnikatel, který ne vždycky poslušně plnil rozkazy z Moskvy. Jako majitel jedné z největších a nejmodernějších tiskáren a nakladatelství v Německu, tiskl a zásoboval komunistickými propagačními materiály téměř celou tehdejší západní Evropu. Mnohonásobný milionář, nebylo divu, že Stalinovi způsoboval často pálení záhy. V Kremlu se proto rozhodli, že bujněho soudruha Münzenberga bude nutno hlídat a ve vhodné chvíli pak zlikvidovat.

Lavrenti Beria vždycky připomínal svým agentům: "Vraždu umí spáchat každý hlupák. Génius z ní dokáže udělat sebevraždu". Jeho tajná služba SPETSNAZ (jednotky se speciálním určením) vybrala tehdy k tomuto delikátnímu úkolu mladého talentovaného soudruha česko-německého původu. Jmenoval se Otto Katz a bylo by naivní tvrdit, že jeho židovský původ byla také jakási čirá náhoda. Levicový žurnalista britkého pera, který mluvil německy, česky, rusky, anglicky, francouzsky a španělsky. Nebylo divu, že od prvního setkání Münzenberg si ho instinktivně oblíbil natolik, že ho zakrátko jmenoval ředitelem svého nakladatelství. Když se Hitler zmocnil Německa, bylo tedy skoro logické, že oba spolu vyemigrovali do Francie, kde Katz přijal poněkud vzletnější jméno André Simone. Münzenbergova důležitost v exilu trochu vybledla a tak jeho ředitel a pravá ruka si občas přivydělával na chlebiček častými zájezdy do Španělska, kde v občanské válce působil u rudých jednotek jako politruk a koordinátor.

Münzenberg se v Paříži vyjímal mezi ostatními soudruhy svou ostrou a otevřenou kritikou nacisticko-bolševického paktu v roce 1939 a tak byl hned po pádu Francie v roce 1940 Petainovou policií zatčen a uvězněn. Francouzští

komunisté v Maquis, podzemním legendárním odbojovém hnutí, si brzo uvědomili, že jeho život byl v nebezpečí a zorganizovali odvážný plán, jak ho z vězení osvobodit a umožnit mu bezpečný únik do Ameriky. A ještě téhož roku, jedné červnové noci, byla alespoň první část tohoto plánu úspěšně provedena. Maquis však nevěděli, že o Münzenbergův život neusilovalo jenom Hitlerovo gestapo. Když se dvěma spoluvězni odvážně uprchl ze žaláře, jedním z nich byl "čirou náhodou" jeho věrný kamarád a soudruh Simone - Katz.

Druhý den ráno francouzský venkovan našel Münzenberga oběšeného na stromě u pokraje lesa svého pozemku. Když utikal z vězení, měl při sobě velkou částku peněz. Když za pár hodin visel na provaze, neměl v kapse ani sou. Že měl pokožku na obou zápěstích čerstvě odřenou, to přisoudila Petainova policie životním podmínkám sebevraha ve vězení. Opravdu podivný způsob, jak oslavovat těžce nabytou svobodu! Jak může vězeň, právě osvobozený, spáchat sebevraždu? Nikoho ani nenapadlo, že kdyby to Münzenberg opravdu zamýšlel, mohl se přece klidně oběsit v Petainově base!

Po jeho dvou spoluvěznicích ani vidu, ani slechu, víme však, že Simone znal - a použil - Münzenbergovu tajnou konekci a připravenou trasu k útěku do Ameriky. Zanedlouho se objevil v Hollywoodu, tentokrát už zase jako Otto Katz, aby tam organizoval komunistické buňky mezi herci a filmovými pracovníky. A když mu začala hořet puda pod nohama (díky ostražitým spolupracovníkům jistého Ronalda Reagana) upláchl moudře do Mexika a odtud "domů" do Moskvy.

Čtenář se může právem ptát, k čemu je nám dobré číst takové starobylé báchorky? Prosim o shovívavost, neboť "báchorka" pokračuje. První zásah André Simona do osudu naší bývalé republiky se datuje kolem vánoc 1944 a počátkem roku 1945. V hodnosti plukovníka NKVD se tajuplně vynořil v předvoji Rudé armády na Podkarpatské Rusi, kde ho Moskva pověřila delikátním úkolem přesvědčovat válkou zdeptané Rusiny, oč lépe jim bude v Sovětském svazu. Simone se tohoto poslání zhostil velice úspěšně, byť poněkud svérázně: Všichni nekommunističtí členové (šlo o několik set rusinských vlastenců) nových národních

výborů, které se všude ustanovovaly pod záštitou ministerského pověřence naší londýnské vlády pro Podkarpatskou Rus, Františka Němce, zmizeli navždy do SSSR. Pátrat po jejich osudu znamenalo rovněž okamžité zatčení a deportaci. S vládním pověřencem se zacházelo trochu galantněji. František Němec byl za své všetečné dotazy z Podkarpatské Rusi "jenom" vyhozen.

Plukovník André Simone, specialista tajného teroru, se stal vynikajícím bolševickým hrdinou a Fierlingerova vláda na důkaz vděčnosti (nebo spíše ustrašeného respektu) mu poskytla pestrou, vzrušující a užitečnou, byť i poněkud krátkou, kariéru. Každý věděl, že se stal šéfem důležité Čs. informáční služby a šéfredaktorem zahraničního oddělení Rudého práva. Málokdo však věděl, že dostal na povel tu neslavnou tajnou šedou eminenci ministerstva vnitra. To byly ty kreatury v černých tatrovkách, které operovaly pod tmavým pláštěm noční tmy. Po Vítězném únoru likvidovaly zahraniční vojáky, universitní studenty, soukromé podnikatele a občanský střední stav vůbec. Byl to André Simone, který velel teroristickému komandu, jehož lomoz přerušil noční ticho krátce po půlnoci 10. března 1948 v Loretánské ulici. André Simone byl u Masarykovy mrtvolky dříve než Nosek a Clementis. André Simone terorizoval očitě svědky této tragédie, kteří pak záhadně zmizeli jako o tři roky dříve jeho oběti na Podkarpatské Rusi. On také nátlakem vynutil podpis předvolaného policejního lékaře na Masarykově úmrtním listě. (MUDr. Teplý potom záhadně zemřel 6. června 1948, když místo injekce, kterou si občas dával proti bolestem kloubového revmatismu, aplikoval si "omylem" injekci prudkého smrtelného jedu.)

Ve Slánského bolševické sebrance figuroval Simone nenápadně, ale důležitě. V hanebném údobí československého komunismu let padesátých byl natolik dostatečně zasloužilý, že neušel oprátce Stalinova senilního běsnění. Za předcházejícího monstr-procesu se přiznal k absolutně fantastickým zločinům proti partaji a pracujícím lidu. Ovšem, vyšetřující odborníci ho tehdy za pár měsíců ve vězení zřídili tak, že jeho kolega, šéfredaktor Rudého práva Vilém Nový, který byl předvolán proti němu jako svědek, ho v soudní síni mezi

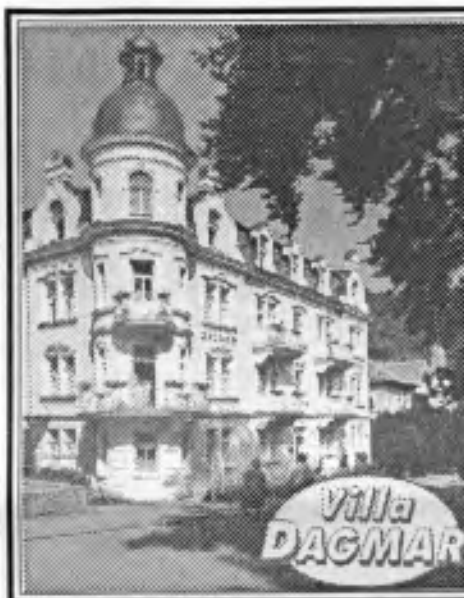
obžalovanými nepoznal. To bylo doslovně konstatováno za Pražského jara u příležitosti jeho posmrtné rehabilitace a v perversním komunistickém bájesloví mu to tedy dodávalo jakousi mučednickou svatozář. Pan prezident Svoboda k té svatozáři významně a dojatě přidal 1. máje 1968 Řád Republiky.

Tak, jako ostatní jeho spoluobžalovaní (včetně Gustava Husáka), André Simone procvičil těmi nejneuvěřitelnějšími přemety bolševické kariéry: Od speciálních úkolů v tajné Beriově jednotce SPETSNAZ, tajemným útekem od gestapa pod záštitou Maquis, pak vysoká, všemocná a velice užitečná eminence Gottwaldova, mučedník a oběť Stalinova pogromu a posléze posmrtný hrdina Dubčekovy rehabilitace. Ovšemže "zločiny", které se v base naučil odpapouškovat pomocí partajního karabáče, neměly naprosto nic společného se skutečnými zločiny, jimiž se tak pestře hemžila jeho kariéra.

Když na př. na žádost Dubčekovy vlády Státní bezpečnost vyšetřovala Státní bezpečnost (!!) v souvislosti s podezřelými okolnostmi Masarykovy "sebevraždy", bylo zajímavé a příznačné, že André Simone si v jejich písemných materiálech nezasloužil zmínku ani jediným slovíčkem. A když jsem v létě 1990 navštívil Prahu, pan redaktor jedné z známých "nezávislých novin" mi připomněl: "Svobodu tisku nelze teď zneužívat k pomlouvání laureátů Řádu republiky." Nikdy jsem se nezbavil hryzávého podezření, že mezi těmito dvěma postřehy byla jakási významná, zlověstná spojitost.

Apologisté tohoto nejhanebnějšího půlstoletí naší historie nás teď stále ponoukají, že je důležitéjší se dívat kupředu. To je pravda, zůstaneme-li pamětlivi slov Alighieri Danteho: "Národ, který nenajde odvahu se vypořádat se svojí minulostí, bude dějinami odsouzen tu trapnou minulost znovu a znovu prožívat." Je to citát z dopisu, který tento největší renesanční filosof napsal z nuceného exilu svým rodným Florentinům před 690 lety, ale kdyby to psal dnes, a pro nás, nemohl by nám to říci lépe.

Nuže, jestliže měl pravdu, naše povinnost by měla teď být jasná. Nedbajíc jeho připomínky, mohli bychom snadno skončit v neutěšeném přízemí ekonomických milionářů a duchovních žebráků.

Lázně LUHAČOVICE

vila DAGMAR

vám nabízí ubytování za nízké ceny,
dále masáže - geriatrické, antistresové,
odtučňovací léčebné kúry
přímě v budově,
veškerý servis a služby v blízkosti
(kadeřník, pedikúra, lékárna, obchody)
Casino v centru, koncerty, procházky
v lázeňském parku.

Výborné podmínky pro sport.
(tenis, koupání, vodní sporty, výlety
do okolí, rybaření a pod.)

Další informace Marcela a Ivan
tel. (02) 528 9071

"THE SEWING MACHINE MAN"

opravy a prodej nových i starších
šicích strojů a "overloků",
domácích i průmyslových

Naše firma poskytuje servis pro
západní Sydney od Parramatty po
Mount Victoria v Blue Mountains

JIRÍ ŠVEHLA

23 Bunbinla Ave
Mount Riverview 2774
tel : (047) 39 14 70

S V U - SYDNEY

Odstupující výbor místní skupiny
SVU - Sydney oznamuje všem členům a
příznivcům, že na základě referenda ko-
naného v únoru t.r. nebylo možno zajistit
další činnost skupiny a odstupující výbor
zahájil kroky směrem k ústředí v USA ve
věci likvidace. Výbor uzavřel svou
normální činnost a individuální členové
budou nyní v přímém spojení s ústředím,
tedy v poměru, který existoval před rokem
1972.

SVU - SYDNEY založená v roce
1972 se za své jedenadvacetileté ne-
přetržité kulturní a osvětové činnosti
stala vlivnou složkou českého a slo-
venského společenství nejen v Austrálii,
ale i v zámoří a v posledních letech v
ČSFR.

Děkujeme touto cestou všem
příznivcům, kteří činnost skupiny
podporovali aktivní účastí nebo svým
zájmem.

Náš dík patří Věstníku Sokola,
českému rozhlasu i Australským listům.

Výbor SVU - SYDNEY

POZVÁNÍ

Dne 12. 6. 1993 se koná
III. sjezd bývalých mladistvých
politických vězňů, kteří si odpykávali
trest ve věznicích a ústavech v celé
ČSSR v letech 1948-1960.

Sjezd se koná v Pardubicích
v sále restaurace POLABI
v Pardubicích-Polabinkách
od 9,00 do 18,00.

Přihlášky s počtem lidí, kteří se
zúčastní je třeba zaslat do 31.5. 1993

na adresu:

Jaroslav Mašek

Plešská 725

353 01 Mariánské Lázně
Česká republika

Kam za kulturou.

SOKOL SYDNEY

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest,
2086

vás zve na

SOKOLSKÝ PLES

který se kona v sobotu 22. května
od 20, 00 do 2, 00

večeře se podává už od 18,00

Hraje kapela Vojty Ciny

Vstupné:

\$ 10.- studenti a penzisté: \$ 5.-
(společenský oblek)

Místa si můžete zamluvit na
telefoně:

529 8457 - 99 2260

Country Club

Devonshire Road, Cremps Creek

pořádá

v sobotu 8. 5. 1993 v 19,00

"Maminčin večer"

v rámci programu uvidíte baletní

vystoupení sl. Erbrichtové

hraje: Klubovní kapela

vstupné: \$ 6.- členové a penzisté \$ 4.-

v neděli 9. 5. 1993

"Maminčino odpoledne"

obědy se podávají už od 11,00

Klubovní kapela

nás pozve k tanci ve 14, 00

vstup volný

v neděli 23. 5. 1993

se konají

"Vepřové hody"

k tanci a poslechu hraje

Klubovní kapela

Kuchyň je vedena manžely
Vlastou a Ottou Karmelovými!

Přejeme vám dobrou chuť
a dobrou zábavu.

Z tajů české řeči

Já mám rád, než jdu spát, od
dívčete políbení, hlásá pražský popě-
vek. Že já rád játra a ty rád játra víme
dobře. Dušená játra lze i milovat, lze po
nich šilet, ale líbit se nám nemohou.

Shakespearova hra "As you like
it" by se spíše měla česky nazývat "Jak to
máte rádi" a ne "Jak se vám líbí?" Ženy
máme nejen rádi. Ony se nám i líbivají a
často je i vášnivě milujeme. Právě tak
my se jim můžeme líbit, mohou nás mít
rády, mohou nás milovat v různých
intenzitách, po slovensky jsme se jim
mohli páčit, v Praze se mohou do sebe
lidé zabouchnout. Co do laskání a lásky
si tedy naše řeč pouští uzdu a my často
těž.

My Češi bezuzdníci ovšem mi-
luje i vepřovou, byť někteří z nás ji
mají jen rádi. O této ultračeské krmi
však neprohlašujeme, že se nám líbí, ač
se nám může někdy líbit, jak ji někdo
miluje s vervou a nepokrytě. Ne tedy vše
co se nám líbí můžeme mít rádi. Jen li-
dojed by tvrdil, že má rád ženské předlok-
ti. Nám nelidojedům se takové něžné
předloktí může líbit a při dostatečné
míře benevolence milované majitelky
tohoto předloktí je lze občas i pohlaze-
ním pomilovat.

Jisté objekty se milování vyhýbají
a vymykají, a zde už přesedlávám na roli
méně lingvisticky úrodnou, jako daň z
obratu, zadní stoličku naší tchýně, kostru
ještěrky. Čistě gramaticky však lze mi-
lovat i ránu do zad. A protože čeština
skýtá přebohatý výběr synonym, věci se
nám mohou také zamlouvat, můžeme
pro ně horovat, můžeme se pro ně
nadchnout.

Ženy mohou zbožňovat šperky a
mohou se jimi rády zaobírat i ověšovat,
a my taškáři se pak můžeme kochat po-
hledem na jejich ošperkované šije i
hrudě, třebaže takový mladý horlivec
své jiskrné oko na ony předměty dámské
oblíby upíná až v řadě druhé. Leč ne-
odbihejme z přímé cesty filologie.

Záludnosti stupňů sympatie vy-
jadřované češtinou prolínají i jinými

slovanskými jazyky. Uvažme jen, že
ruština má pro "lásku" slovo příbuzné
našemu líbení se, ne milování. Poláci se
nemohou kochat, ale kochat mohou. Co
jim "se podobá", to my máme rádi. Znalci
církevní staroslověnštiny potvrdí, že
"pomilovat" zdaleka nemá ten příděch
české prostopášnosti. Angličané mohou
mít rádi, mohou milovat, ale těžko se jim
něco může líbit. Pomilovat a pomilovat
se je nad jejich gramatické síly.

Kdyby stolovník u Fleků prohlásil,
že se mu pivo líbí, vypískali by ho a
vyznělo by to, jako kdyby se mileneček
zeptal políbené milénky "Měla's to ráda?"
Ale kupodivu, kdyby se týž mileneček v
téže situaci dotázal políbené panny "Máš
to ráda?", sklídl by jistojistě alespoň
formální políček, ale gramaticky bude
všechno v nejlepšímu pořádku. Ona
provokativní otázka se totiž dotýká - co
dím, týká - minulosti, leč nikoli minulos-
ti dívčiny, pouze minulosti slovesné.
Čeština ve věcech gusta činí delikátní
rozdíly. A ten popěvek "Já mám rád, než
jdu spát", by vyzněl hlouše, kdyby
konstatování autora znělo: "Mně se líbí,
než jdu spát."

B.Š.

Výstava prací
profesorů a studentů UMPRUM

"PRAŽSKÝ VZOREK"

se koná od 10. 5. do 24. 5. 1993

v Gunery Art Centre

Cowper Wharf Road

Woolloomooloo, NSW

Slavnostní zahájení, kterého se účastní
vedení University Western Sydney
Nepean spolu s dalšími oficiálními
hosty

se koná 11. 5. 1993 v 19.00

(nikoliv jak bylo oznámeno 10.5.)

Srdčně zveme všechny krajany na
toto slavnostní otevření!

PRAŽSKÉ ZAJÍMAVOSTI.

**Přežij malý galerie,
aneb
krása se neptá, kolik máš v kapse.**
ing. Marta Stloukalová

Za tři roky, které uplynuly od listopadové revoluce, se v Praze vyrobilo několik desítek galerií. Jen ve Zpravodaji Pražské informační služby jsem jich napočítala na šedesát. Mne však mezi nimi zaujala jedna, kterou bych ráda představila blíže: galerie MIMO. Kde ji najdete? V bloku šedivých činžáků Sokolovské ulice v Karlíně projdete nenápadným průjezdem do nevelkého dvora, dáte si povel "vpravo vbok" a vysokými táflovanými dveřmi vstoupíte do rozlohou nevelké místnosti. A doporučuji se zastavit na prahu. Chvilku jen obhlížet, nechat na sebe působit atmosféru místa. Po stěnách rozvěšeno několik desítek obrazů, plastiky, drobné umělecké předměty, bílé stolky se židličkami zvou k posezení. Majitelka galerie paní Věra Vovsová (43), na přání hbitě připraví a podá čaj, kávu, dobré jiho-moravské víno, čerstvě upečenou pizzu. U stolu v rohu dva angličtí studenti domlouvají svůj program návštěvy Prahy, na židli u klavíru upravuje svůj rukopis začínající literát.

Lidé přicházejí a odcházejí, paní Věra se má co otáčet. Na popovídání si doslova kradе chvílky. Ano, byl to její nápad, vybudovat galerii, která by v Praze dávala možnost především mimopražským výtvarníkům. Pro ně totiž bylo až dosud velmi obtížné reprezentovat svá díla právě v Praze. A Věrin manžel (Aleš), známý a oblíbený hlasatel ranních relací československého rozhlasu tento nápad plně podpořil.

Začátky byly obtížné, snad jako u všeho, co vznikalo tak říkajíc "holýma rukama". Dům je družstevní, začít se muselo tam: schválí, či neschválí žádost o nevyužitý, zchátralý a zpusťlý prostor? Schválili. Pak následovaly tři měsíce tvrdé a úsilovné práce realizující představu architekta. Na něco se zjednálo, něco se dělalo svýma rukama.

V červenci 1991 zahájili samostatnou výstavou kostymní výtvarnice Gity Marcelové (oblíbená například balet UNO). Následovala výstava pražského architekta Lubomíra Hakla. A po něm, při příležitosti osmdesátých narozenin, Alešova matka - akademická malířka Věra Vovsová starší, která žije v malém městečku Nasavrky na Chrudimsku. Po ní následoval František Emler, další výtvarník z východních Čech.

Majitelka galerie, paní Věra, vzpomíná, jak začínali spoluprací právě s východočeskými výtvarníky, k nimž měli nejbližší. Brzy se však sami začali zajímat o spolupráci výtvarníků z dalších koutů naší vlasti - Středočechů, ze severních a jižních Čech, s neratovickou galerií Profil, byla navázána trvalá a systematická spolupráce. Expozice se vyměňuje každé dva měsíce.

Během času (to nebylo hned, najednou a naprogramované) se sem naučili zaskakovat na chvilku posezení novináři - redaktori pražských (ale i mimopražských) redakcí, herci,

muzikanti. Přistěhovalo se piáno, aby se mohlo muzicirovat, tradičně v malém obsazení - tu odpoledne hraje pro zábavu a lidem pro radost, k piánu rád usedne i Aleš Voves (jehož otec byl známý pardubický dirigent a skladatel a český muzikant).

V letošním roce zažádala paní Věra o koncesi a získala povolení podávat rychlé občerstvení. Důvodem, jak sama přiznává, byla nejen atmosféra příjemného prostředí, která se tu utvářela, ale i tlak ekonomický. V současné ekonomické situaci v ČR by se tato galerie jen prodejem obrazů neuživila. Lidé teď mají jiné starosti a obrazy nekupují, dokonce ani před vánocemi, jindy vždy přinášejícími oživení prodeje. Ty minulé očekávání nesplnily. A protože Vovsovi jsou přesvědčení, že se během času situace změní k lepšímu, hledají všechny další možnosti, jak galerii přes kritické období udržet. "Lidé, kteří si chodí obrazy prohlížet, nemají peníze," říká paní Věra, "chodí sem prostě proto, že se jim líbí." A ještě jednu zkušenost získala: lidé, kteří přicházejí do galerie MIMO, nehlídají zvučná jména, ale pěkné obrazy. Nechtějí přehnanou, nesrozumitelnou "moder-nu", chtějí na "svém" obrazu vidět tvar, barvu, náladu, chtějí, aby jim obraz dával hezký pocit (pozor, aby nevznikl omyl - nezaměňovat, nechtějí kýč a nechtějí socrealismus).

Zatímco paní Věra obsluhovala střídající se zákazníky, rozhlížela jsem se a v duchu vybírala: kdybych na to měla, zcela jistě bych si odnesla tu zasněženou šumavskou krajinu od Růženy Peškové, radovala bych se při pohledu na teple červený západ slunce v rákosí od Věry Vovsově starší, uklidňoval by mě pohled na blankytné modré moře Jiřího Brodiny - o je, napočítala jsem asi sedmobrazů, které bych určitě chtěla, tím víc, čím déle jsem si je prohlížela. Posmutněla jsem: nemám na ně. A pak jsem se usmála - vždyť sem mohu kdykoliv přijít zase se podívat, posedět při kávě a tiše se těšit z krásy, která působí a neptá se, kolik máš v kapse.

P.S. Kdybyste jeli do Prahy a chtěli se tam podívat, tedy galerii MIMO najdete otevřenou každé pondělí až pátek od 10 do 18 hodin v Sokolovské ulici č. 67 v Karlíně, pár kroků od Florence, tedy od centra Prahy.

(člen ND Radovan Lukavský při otevření výstavy)

Pohled na Slovensko

Problémem není Mečiar, ale parlament

Prekvapující obrat ve stanovisku české strany k dělení majetku, naznačený Václavem Klausem tzv. "variantou supernuly", ke které se již kladně postavila i ODA, zdánlivě postrádá logiku. Přijít o jedenáctimístou sumu, začínající minimálně dvojkou, vypadá jako nepřipustný hazard pro českou ekonomiku. Nejde však ve skutečnosti o nic jiného, než o reálné zhodnocení situace. Čím déle je Slovensko svrchované, tím více je nesolventní. A Klaus pravděpodobně došel k závěru, že ani rozložení dluhu na jakkoliv dlouhou dobu by nebylo zárukou jeho splacení.

Deficit vyšší než rezervy

Bilance prvních tří měsíců existence samostatného Slovenska dává analýze českého premiéra až zoufale za pravdu. Třináct a půl miliardy rozpočtového deficitu je výkon hodný Ukrajiny. Jestliže se tato křivka nezlomí - a není proč v to věřit - roční schodek se může vyšplhat až na bájnou hranici třetiny celého rozpočtu.

Hrozivé je především propadnutí slovenských devizových rezerv. Prohlášení viceguvernéra Národní banky Slovenska (NBS) Mariana Tkáče, o miliardě a stu miliónů dolarů devizových aktiv včetně zlata a komerčních bank, respektivě 135 miliónů aktiv NBS, je jen finta pro hloupé. Mezi devizovými aktivy a rezervami je totiž rozdíl - rezervy představují disponibilní zdroje, kdežto za aktiva se počítají i nedobytné pohledávky v Rusku, v Libyi a jinde. Není pochyb, že pravdě je nejbližší ministr hospodářství Kubečka se svými 25 milióny, což ostatně potvrdil i premiér Mečiar.

Ještě větším neštěstím je úplné pozastavení privatizace, což prakticky znamená zmrazení už druhého základního bloku reformy. Regulovanou směnitelností a ve vzduchu visícími dovozními přírůžkami je ohrožený i liberalizovaný obchod.

HZDS 18, Mečiar 22 procent

Je jen pochopitelné, že za této situace, navíc vyšperkované bolševickými metodami vládnutí, nastávají posuny i v názorech obyvatelstva. Poslední výzkum Centra pro sociální analýzu hlásí 18% pro HZDS, což je polovička z toho, čím vyhrálo volby. Ještě citelnější, protože z větší výšky, je pád Vladimíra Mečiara, který je popularitou už jen 4 body nad svým hnutím. Atmosféra v médiích i ve veřejnosti začíná nápadně připomínat časy, kdy předmětem velkoplošné kritiky a až nenávisných útoků, byl Čarnogorský kabinet. Rozdíl mezi tehdy a dnes je jediný: zatímco dnes je za co kritizovat, před lety, se všemi chybami, které měla, přece jen úřadovala nad Dunajem celkem normální vláda.

Rapidní pokles prestiže Mečiara i HZDS, spojený s očekáváním dalšího sociálně-ekonomického propadu, nutí zbytek politické scény reagovat a vypracovat strategii, jak co neefektivněji vzniklou situaci kapitalizovat. Týká se to především parlamentních stran. Pro některé z nich může nastat aktuální možnost spoluprády, protože se stále více šíří názor, že Mečiar nejen že nevydrží celé volební období, ale že možná padne ještě tento rok. Je to vůbec reálné?

Neprůstřelný parlament

Po odchodu Kňažka a jeho sedmi lidí, je vláda HZDS výrazně menšinová. Kdyby klub HZDS opustilo ještě dalších 6-10 poslanců, o kterých se nyní hovoří, bude na tom Mečiar ještě hůře. Pro budoucnost se dá počítat se čtyřmi alternativami. Pátá, o které se už tu a tam také začalo hovořit - předčasné volby - je jen fikci romantiků. Vyžaduje totiž přijetí ústavního zákona, tedy třípětinovou podporu všech poslanců a myslím, že dnes nikdo nevěří, že by se v dnešním slovenském parlamentu našlo 90 lidí schopných vyměnit poslanecké křeslo za nejistou budoucnost.

První alternativa, jejíž životaschopnost prověří už příští schůze parlamentu a kterou také preferuje i premiér Mečiar - menšinové vládnutí HZDS s tichou "ad hoc" podporou někoho, komu aktuální návrh zákona právě vyhovuje. Z tohoto hlediska má svůj nesporný význam nedávné rokování HZDS s SDL, kde současná Weissova praxe verbální kritiky a praktické podpory Mečiara byla už patrně posvěcená i něja-

kou dohodou. "SDL předloží svoje návrhy odborníkům, kandidátů na funkce ve státní správě i v poradních orgánech vlády. SDL i nadále zůstává v roli konstruktivní opozice a je připravena podpořit vládu v těch případech, které jsou v souladu s jejím volebním programem", řekl předseda SDL.

Varianta silně menšinové vlády bude mít i přes podporu SDL mnoho úskalí. Dříve nebo později na sebe narazí zájmy mladokomunistů a osmašedesátníků a potom Mečiarovi zůstane jen Černákovo uražené SNS. S "Kňažkovci", KDH a Maďary může HZDS počítat tak jen v jednom případě z deseti.

Neprůchodné alternativy

Druhá možnost hovoří o otevřené koalici HZDS s někým. V úvahu přichází zase jen SDL a SNS, přičemž první partner je daleko lukrativnější (28 mandátů proti 15 SNS). To už by ovšem skutečně musel Mečiar přejít na systém teamové spolupráce, na kterou není zřejmě stavěný. Z jeho strany by byla koaliční varianta přípustná jen ve skutečně krajním případě, kdy už by neměl jiné východisko. Na druhé straně vedení SDL i SNS není dnešní stav proti mysli. Uvědomují si reálný stav věcí a nevidí důvod, proč by měl Mečiar stáhnout podvodu i je. Přímé nabídky by asi neodolali, ale krajíc by musel být pořádně namazaný.

Ještě méně reálná je verze tzv. "vlády odborníků", která by mohla vzniknout na bázi jakési generální dohody všech parlamentních stran. Nejen proto, že by už nebyl premiérem Mečiar, což je představa blokující jakoukoliv dohodu. Nepředstavitelná je i samotná možnost takové dohody (a následující práce takové vlády), ve které se jeví jako nepřekonatelné nejen ideologické bariéry, ale i osobní averze.

Totéž platí i pro čtvrtou možnost, kterou by mohlo být svrhnutí Mečiara zbytkem parlamentu a velká rošáda - HZFS do opozice a opozice do vlády. S jedinou odchylkou: následující volby by asi opět vyhrál Mečiar.

Volič má čas přemýšlet

Uvedené kombinace neklamně ukazují, že prokletím současného Slovenska není Mečiar, ale demokratický a svobodně zvolený parlament. Předseda

HZDS svůj úkol splnil rozbitím Československa. I po těžkých prohrách na mnoha frontách, ale stále zůstává bezkonkurenčně nejsilnějším mužem ve státě. I kdyby mu zůstalo jen 50 poslanců, je třeba se podívat pravdě do očí, Mečiar nemá a hned tak nebude mít reálnou alternativu.

Tím skutečným neštěstím země je, že ať se v jejím zákonodárném sboru odehrají jakékoli přesuny, nové konfigurace či rošády, nemůže z nich vyjít o nic lepší vláda, než jakou má nyní. Ty politické síly, které mají jediné koncepty a kapacitu alespoň minimalizovat propadání, způsobené odtrhnutím od Čech, jsou ještě alespoň na další tři roky mimo hru. Za tu dobu si alespoň volič, který je primárně za dnešní stav zodpovědný, na vlastní kůži ověří, že volební urna není odpadkový koš.

Peter Schutz,
komentátor deníku Telegraf

IN MEMORIAM

Všem přátelům a známým
oznamujeme,
že po delší, těžké chorobě zemřel
23. 4. 1993 ve věku 73 let

Miroslav Jelinek,
dlouholetý člen Country Clubu
a člen výboru.

Nechť je mu australská země lehká!

Zveme vás na nezapomenutelnou dovolenou

Magnetic ISLAND

Ostrov věčného léta, romantických zálivů, zlatých pláží a kokosových palm. Je 8 kilometrů od Townsville v severním Queenslandu. má rozlohu 52 km² a je z větší části národním parkem. Ostrov má všechny služby města, obchody, 15 výborných restaurací, 4 turistické resorty, golf, tenis, plachetnice, procházky panenskou přírodou národního parku.

Zábava pro dospělé i pro děti a celoroční koupání!!

Moderní, kompletně vybavené dvoupokojové a jednopokojové byty na pláži Nelly Bay s panoramatickým výhledem na moře. Na požádání zašleme fotografie a reklamní letáky s dalšími informacemi.

Navštivte nás na Rose Bay a my vám promítneme video.

Týdenní pronájem od \$ 260.-

Informace:

Beachside Palms Holiday Units

Frank Baychek

7 Wilberforce Ave, Rose Bay, NSW 2029

telefon: (02) 371 9164

Opravy karoserie, nový lak, vnější i
vnitřní úpravy, odstranění rezu,
všechny modely a druhy aut,

NEW AGAIN
PTY. LTD

BODY REPAIRS

7 B PERAK ST. MONA VALE
tel. : 99 2595

CESTA ZA PRAVDOU

Potěšilo nás, jak čtenáři přijali hlubší a širší téma v AL. Dokonce bylo naznačeno, že mnozí ztrácí zájem a trpělivost nad tím, že většina debat se točí kolem politiky v bývalém domově.

Dopisy, které uvádíme, reagovaly na článek J. Podmolíka "Pravda versus teorie" a reprezentují různé pohledy na dané téma.

Je jistě velmi zajímavé poznávat jak si každý vysvětluje existenci svojí a existenci světa vůbec. V čem hledá tu svojí 'pravdu' podle které se řídí v životě. David Koresh zemřel ve 33 letech, jak sám sobě předpověděl (i když jeho tělo se nenašlo!?! - The Sydney Morning Herald 24/4/1992). Jak ale jeho 'pravda' mohla dovolit, aby tak drastickým způsobem zahynuly nevinné děti?

Podle mého vlastního názoru by ale pan Podmolík měl smadat čepici před jasnou pravdou Ing. Bauma. Alespoň já před ní smekám.

Michael B. HABER

MOUDROST VERSUS CHYTROST

Především bych chtěl poděkovat Vám, pane Podmolíku, za zánícený a podnícený článek. Zdaleka se vším nesouhlasím, ale budu rád, když se díky němu rozvine v Listech diskuse taky k něčemu závažnějšímu, než jsou aktuální politické problémy s jepičím životem. Ze stejného důvodu bych chtěl poděkovat i redakci za to, že ho uveřejnila. Připojuji svůj názor.

Rozpor, který jsem dal do názvu svého příspěvku je postaven na hluboké dvojznačnosti poznání. Moudrostí míním morálku, schopnost chápat druhé, intuitivní pochopení vztahů věcí a hlavně filozofii, náboženství a víru v Boha. Chytrost, jak ji chci v tomto příspěvku chápat je všeobecná schopnost řešit materiální problémy, ať už v malém měřítku, nebo když jde o to dostat člověka na Měsíc. Jsou to praktické znalosti, věda a technika.

Tragédií dnešní doby je, že chytrost lidstva se vyvinula za posledních několik set let neuvěřitelným způsobem. Kolektivní práce milionů, podpořená dobře organizovanou výměnou informací a kvalitními pracovními postupy umožnila nahromadit obrovské množství znalostí o materiálním světě a zákonitostech, které v něm platí. Moudrost, která je založená především na individuálním rozvoji každého člověka, se od dob Krista sotva změnila.

Uy, pane Podmolíku, vědu ve svém příspěvku tvrdě napadáte. Já nemám možnost prověřovat jednotlivé případy o kterých mluvíte a ani v tom nevidím žádný účel. Měl byste si ale uvědomit, že Chytrost, která dokáže dopravovat lidi letadly, letícími rychleji než zvuk, která Vám dokáže promítnout na obrazovku televizoru události

z druhé strany světa a která Vám dodala digitální hodinky, jejichž vnitřní organizace je nepředstavitelně složitá, nemůže být většinou na omylu. Jistě - chyb, omylů, nedomyšleností a nesprávných teorií jsou spousty. Síla Chytrosti je ale v tom, že má v sobě zabudované metody, které postupně vytrídí zrna od pleve.

Nejdůležitější z nich je fakt, že vědci z různých oborů používají navzájem svoje metody, postupy a informace, prověřují je při tom a upřesňují. Pokud narazí na rozpor, vypukne usilovné hledání a výsledkem je obvykle nový, přesnější, vyšší stupeň poznání. Metody datování událostí v dávných časech, jsou samozřejmě nepřesné a jejich spolehlivost je omezená. Měl byste ale vědět, kolika způsoby byly tyto metody prověřovány mezi sebou a s jinými, ověřenými údaji. Chytrost není několik nezávislých teorií, je to hustá, všemi směry propojená síť znalostí a není jen tak možné napadnout některé, aniž byste napadnul celou Chytrost. A jako celek je Chytrost prověřená každodenní zkušeností, o tom snad nepochybujete.

Hlavní bod, ve kterém se nebudeme shodovat, je hodnocení bible. V dobách, kdy bible vznikala, bylo stále ještě možné pojímat do jednoho díla Moudrost i Chytrost. Moudrost, popsaná v Bibli, se od dob Kristu sotva změnila a nikdo rozumný by proti tomu neměl nic namítat. Části Bible, které se zabývají lehčími úrovněmi Chytrosti zastaraly. Nebo chcete opravdu tvrdit že to, o čem pojednává Třetí kniha Mojžíšova, (14) dává správnější obraz hygieny a lékařství než to, co se učí na dnešních školách a univerzitách? Ke komu Vy sám přijdete když onemocníte?

Bůh dal lidem rozum, aby rozvíjeli Chytrost, ne na to, aby se bíflovali několik tisíc let starou verzí lidského poznání. Bůh ale také žádá, aby lidé rozvíjeli svou Moudrost. V tom je Bible stále stejně cenným pomocníkem, rádcem a vůdcem, jako když byla kdysi opisována z pergamenu na pergamenu. Není to jen problém Křesťanství. Stejně políže musí řešit i ostatní náboženství - Budhismus, Hinduismus, Islam. Pokud se ale o to budou pokoušet s očima upřenými do minulých století místo k Bohu, výsledkem bude jen degenerace Moudrosti na fanatismus. Pokud se o to nebudou pokoušet vůbec, žádná Chytrost lidstvo neuchrání od katastrof.

Pro rozvoj Moudrosti není důležité, jestli je historie světa stará 15 tisíc let, nebo 15 bilionů let, to je problém pro Chytrost. Pro Moudrost je zapotřebí pokora, modlitba, rozjímání/meditace, studium moudrých knih (a bible je jedna z nejlepších!), pomoc moudrých lidí a hlavně - Boží požehnání.

Také já bych rád na závěr dodal - amen.

Ing. P. Baum, Henley Beach, S.A.

Vážená redakce

I velkým zájmem jsem přičetla článků je. Podmolika týkající se evoluční teorie. I tuto teorii jsem byla konfrontována v hodinách přírodovědnosti, když mně bylo 15 let, a od první učební hodiny kausiám negativně postojí proti ní. Ta dlouhou dobu mého života ani jeden okamžik jsem tomu lidskému výmyslu nevěřila. Bůh se nemusí ptát lidských brátek jak menit až vyměnit.

Bůh je od věčnosti do věčnosti, sám v sobě věčný, tůž a nemůže se mýlit ani nás hlamati, může tvorit přímo to co chce, jak chce, kdy chce a pro jaký účel chce. Nikoho se nemusí ptát, svoje tvorbu porovnáje za absolutní a dokonalou a nemusí si ji ověřovat. Bůh je absolutní pravda, který není v podstatě nikým ohrožen protože je Bůh. Proč bychom měli uvěřit vědám v tak závažné věci, když oni se mohou mýlit a mohou nás hlamati?

Končím svatým Augustinem, světlem a hloukem mládí, který po svém obrácení křesťanství prohlásil: "Pro sebe stvořil ps mne, Bože a nepohodné je sice lidské, dohnu nepročině v tobě."

Anočka Čelnarová, Mitcham.

Vážená redakce, pane Podmolik,

zabil jsem řízu času nad článkem "Pravda versus teorie". Vy jste dlouho váhali s jeho otiskem. Chyba! Na vojně se říká že: "Kdo zaváhá, nežere". Ve vašem případě by se dalo říci že "Kdo zaváhá, může se stát nudným". Australské listy nejsou masovým médiem a tedy forma podání může mít doznákový styl.

Pokud jde o námět, tak je dobré vše, na co lze mít více názorů. Ani nevíte, jak mi v AL chybi pani Čechová

Máte představivost? Jestli ano, tak si představte, jak asi mne působil, jako na ateistu, článek pana Podmolika. Ono vyjádřit a napsat protinázor, to by dalo nejméně tolik plochy v AL, jako jeho článek. Já se budu snažit být stručnější.

První odstavec článku je bez diskuse. Souhlasím. Proč ale pan Podmolik píše že také s citátem Einsteina souhlasí, to ja nevím. Já totiž pod pojmem "hledat pravdu" si představuji ve vědě, technice a i v teologii jedno a to samé a sice: opravovat, upravovat a i více, či méně zavrňovat co bylo nějak známé včera. Smějeme se, když čteme, že středověký zubař uspával ranou do hlavy. Kroutime hlavou nad názorem praobyvatel tohoto kontinentu, jaký mají na vznik člověka. Nepochybuji o tom, že i pan Podmolik nad názorem praustralanů krouti hlavou. Krouti hlavou, neboť si není schopen uvědomit, že ty ještěrky, hadi a krokodýl v podstatě zastávají ty funkce jako Bůh, anděl a ďábel v Bibli. Pan Podmolik je pro hledání pravdy, ale nesmí se nikdo štourat v Bibli. On neví, že Bible je plná podobenství odtržených od reality, píše, že někdo má osobní problém. Spíše bych řekl, že ten někdo je on. Není ale sám. Všichni ti kteří se věnují studiu církevních spisů zopli s problémy celá staletí. Mají s tím problémy židé, křesťané, muslimové. V podstatě jde o tota:

Nemyslet a věřit. Zakázáno je i pochybovat, neboť kdo pochybuje tak nevěří. Kdo nepochybuje, ten věří a není nutné mu nic dokazovat.

Ve druhém odstavci čtu: "co říká Bůh v Bibli." Já jsem laik, ale myslím, že Bůh (osobně) v Bibli nic neříká. Není známo, že by ji psal. To jen ti, co Bibli psali, psali že Bůh řekl. Dále ti autoři od toho Boha to neslyšeli na vlastní uši, ale měli to z ústního podání jiných. Jde o podobu známého rčení "jedna pani povídala". Když připočteme lidskou vlastnost "dělat z komára velblouda", vyrábět záhady, tak nám vzniknou zázraky.

Proč Darwinovi vyčítat že se ani nepokusil vysvětlit variace? Vysvětluje nám Bible nějaká fakta vůbec? O darwinismu mluvíme jako o teorii, kterou jako takovou nutno dokázat, tedy hledat pravdu. Bible je však tvořena tak zvanými pravdami, které byly za pravdy prohlášeny bez jakýchkoliv důkazů. Jde tedy o dogma.

Odstavec šestý by měl mít vyjádření geologa a metalurga. Jsem z Příbrami a umím si tedy představit šutr s 50% uranu, nebo 50% olova. Ale vymyká se mojí představě šutr s 50% uranu plus s 50% olova. S tou lávou je také nesnáž. Drahý pane, ta láva v tom období 1801-1802 na povrchu nevznikla, nýbrž dávno vznikla v podzemí, a jen na povrch vytekla a ztvrdla v šutr.

V devátém odstavci píšete o víře v nepodložené výmysly. Jsou dnes v podstatě dva druhy věřících. Jedni věří v Bibli a vše co je v ní berou jak stoprocentně podložená fakta. Druzí vidí v Bibli ta fakta buď vůbec nepodložená a nebo pochybně podložená. To je pak vede k hledání jiných vysvětlení. Když já budu brát Vámi podanou biblickou pravdu bez přemýšlení (prostě věřit), a tak mi podle odstavce deset výjde, že první déšť byl záhy po dokončení Noemem postavené lodi, čili všichni lidé počínaje Evou a Adamem do tohoto okamžiku déšť neznali, neboť "... začala na zemi poprvé pršet."

V odstavcích jedenáct a dvanáct se zabýváte uhlím a naftou. U toho vaření uhlí Vám v pokusu university v Illinois vypadl tlak, který hrál důležitou roli, nehledě na to že ta teplota 150 C byla možná jen za vysokého tlaku. V laboratořích CSIRO vařili uhlí. Vařili ve vodě? Nic nepřidávali? Jak horké to bylo? To, co dělají v Sassolu, to už Hitler dělal za války v Mostě. Proč jsem se ale chytil těchto technických věcí? Inu, tak jak vy to popisujete, z toho nikdo "kdo hledá pravdu a pochopení" nemůže být moudrý. Váš popis je jako Bible. Technická nelogičnost a časové chyby. Píšete, že Bible není technická příručka. Totéž platí o vašich uhlobaronských a petrolejářských zázracích ve vašem článku. Za tisíc let ty Vaše kuchařské předpisy budou lidé pitvat tak jako se dnes pitvá Bible. Důvody stejné. Pochybování o daném textu.

Jinak - myslet si, že ateista nutně musí být komunistou není pravda. V Bibli o tom nic není. Máte "osobní problém". Lidé Vašeho typu se zde dohadují mezi sebou kolem kostela, v USA se stříli a v Guyaně pijí kyanid.

Bůh Vás opatruj! Potřebujete to jako sůl.

S pozdravem

J. Rezoč, Dee Why

Máte li zájem o české 'fonty' fungující pod Windows 3.1 nebo na Macintosh zavolejte
APPLIED COMPUTER SYSTEMS
(A.L. strana 16)

Sít

Jan Plavec

Zrovna když se mi zdálo, že po několika nezdařených koncích světa začali Jahvovi svědci polevovat ve svém snažení - ejhle, máme tu nové apoštoly! Novou viru, novou cestu jak se dostat do ráje - Americkou cestu.

Navštívil mě známý. Alespoň do té doby jsem si myslel, že ho znám. Takový nemastný - neslaný tichošlápek to je, vždycky má ale rozjeto nejméně pět projektů na rychlé zbohatnutí a až s tebou mluví, víš, že na tebe nemá čas, jen vyzvídá, kouká ti pořád někam přes rameno, typuje šance, cítíš, že jsi pro něj jen keřiček-kamufláž zpoza které on vyhlíží příležitost. Ne obyčejnou, po jaké prahne normální člověk - dát si pivčo, maximálně v lesičku na čekané složit laň. Ne, ne. On pase po PŘÍLEŽITOSTI, která nám, obyčejným smrtelníkům uniká stále kdesi za těmi zády: Stát se poradcem presidenta, svědkem pikantního skandálu pro dámský časopis, objevit zaručenou, odtučňovací metodu, vodičku na růst vlasů anebo alespoň objevit se na televizi - jen tak, ukázat se. A protože nevíš, že tě vlastně obral o informace a nápady, když se ho zbavíš hned se šacuješ jestli něco nechybí. Jak se člověk někdy ale mylí! Kdo by býval tušil, že se za tím rachitickým zevněškem skrývá mezinárodní "wheeler - dealer". A ti, jak známo, nejsou žádné stydlivky a dovedou jít drsně za svým cílem.

Mě měl zřejmě dobře ošacovaného a bez okolků zamířil k jádru věci. "Přepokládám, že jako každý inteligentní člověk ve svobodné společnosti chceš peníze, víc peněz, hodně peněz, co nejvíc peněz..." "Moment, moment! Já už..." , snažím se ho zadržet. Ale je pozdě. (Nejsem na tyhle lidi dost razantní. Určitě si na naši bráně udělali tajné znamení. U nás si Jahvovi svědci podávají dřeve se zástupci fy. Electrolux, prodáváci encyklopedií a výběrčími na akce k nápravě tisíce a jednoho problému světa.) Přímou z něj září evangelismus mamonu. Zasluchl jsem i americký přízvuk. "Well buddy... máš čtyři možnosti jak se mít dobře: 1) Do nothing, což není špatný přístup k věci protože s vyděláváním peněz jsou velké

výdaje - když nic neděláš, nic neutratíš. Také ale nic nezískáš. To se hodí jen pro ty, co už si nahrabali anebo jsou blbí.

2) Get second job - to je horší omyl. Jak člověk pracuje, nezbude mu čas a hlavně duševní energie na hromadění peněz.

3) Investments - z toho jsou jen žaludeční vředy.

4) Own business (a tady si dal nohy na stůl. Odsunul jsem šálek s kávou.) Všiml jsem si toho patetického stánku se zeleninou... řekněme, že mluvíme o tisících dolarů, ano? Tak to zapomeň. Ukaž mi ruce! No jo, jak jsem si myslel - hlina za nehty. A to máš piáno! Hraješ rád golf? A co snídaně v posteli, bílé botky, "junket trips" do Ameriky - tam máme ústřednu, jachtou po středozemním moři, časté konvence, krásní lidé, povýšení, odměny... já tady člověče mluvíme o milionech! Můžeš se stát součástí sítě, která pomalu ale jistě zatahuje celý svět. A vyděláš nejen na vlastních transakcích, ale daleko více než patláním se se zákazníky získáš nábořem členů naší organizace jejíž heslem je NETWORK. Čím více jich naverbuješ, tím líp pro tebe. Za každého dostaneš zvláštní premii a její výše závisí na tom, jak sebou bude každý z nich házet - jak je udržíš v pohybu. Všechno se to navzájem popohání, je to skvěle promyšlený systém. Na ukázkou tvých možností si představ, že jsi získal jen každého desátého člověka například v Číně - to dělá přes sto miliónů agentů, dobrý? A to je jen střízlivý odhad, teď si to znásob... dejme tomu... Vím, vím, čínsky neumíš, samozřejmě, to je jen příklad, neber to doslova. Ty, exkluzivně, za pouhých \$ 60 zápisného plus \$ 30 ročního poplatku dostaneš pod sebe země bývalého Československa s výjimkou Slovenska, zato ale včetně Podkarpatské Rusi. Zbytek Evropy už je rozdělen. Maďarsko jede naplno, tlačíme se za obrněnými vozy OSN do Hercegoviny a máme své lidi i ve Vatikánu - k němu je přičleněno Slovensko - rozumíš, chceme tam mít klid. Jinak si s nimi můžeš dělat co chceš. Uvědom si, že ty lidi tam nemají ani šajnu o tom jak se vede byznys: průzkum trhu, kontakty s vlivnými kruhy, likvidace konkurence, reklama... vždyť oni vůbec nevědí bez čeho všeho tam zatím existují! Zdůrazňuji slovo EXISTUJÍ. to není život co tam vedou - to je VEGETACE!

"A nepoškodí se tím moje pověst coby zelinář?" snažím se bázlívě namítnout. Podíval se na mě s nevěřícím výrazem. Omluvně jsem se usmál. Jasně, čert vem zeleninu! Jeden nemůže být příliš útlucitný, když jde o obranu rodící se demokracie. A vůbec, prodám jednu Exocet raketu a nemusím letos sázet kopr. Co jiného to může být s takovými zisky? Je to zřejmě "arms-dealer". Kam to ale dám? Vždyť jsou to ohromné krávy! Jedna nebo dvě "Patriot Missiles" se mi možná vejdu pod vrbu. "Pershings" vedle domu do garáže, torpéda můžu přivázat ke kládám v řece, "Stingers" dám pod borovici vedle včelína a menší munice do kůlny k sekačce trávy. Do baráku to nechci kvůli dětem, pozdě pak litovat ("Půl Franklinu srovnáno se zemí") Někdy na ně vzkřiknu, tak mocně, že tabulky v oknech řinčí - mohlo by to způsobit samovznícení. Beru to ale, než mě tak mimořádná příležitost unikne... Network! A já členem! Milióny! A vstávat pozdě! To je ono! Snídaně v posteli... to ne, rozcvicka bude dál, ale ten golf zkusím. Riviéra, Florida, Hawai, Tahiti... to rozhodně беру, zakroužil jsem v pánvi mírně Hula-Hula.

Aniž bych něco řekl (můj "body language" mu asi prozradil, že jsem "na měkko"), pokládá na stůl elegantní portfolio v bleděmodrých deskách (jak to dovedou zamaskovat nevinně nebeskou barvou!) "International Network Distributors Company Inc". Ježíšmarja! O tomhle byznysu jsem přece nedávno tolik slyšel ve zprávách - něco v Západní Austrálii... Inc... ano a to bylo panečku nějakých milionů! Jak já vždycky toužil být zapojen do takové sítě... PTY, LTD, CO, INC, FBI, MI5, MI6, ASIO... vždyť jsem o ničem jiném doma ani neslyšel. "TO" BYL ZÁPAD! A jak jsem byl pak po útěku zklaman, když o mně nikdo nejevil zájem. Až dnes! Vysunul jsem nebezpečně bradu a přivřel oči do úzké škvíry - můžete se na mně spolehnout, nechám si narůst knírek.

"Tak tady to je", otevírá desky a vytahuje lesklé prospekty:

"Půlkilové, jeden a půlkilové, pěti a deseti kilové balení".

"To je všechno?" ptám se trochu zklaman.

"Ještě máme k dispozici dvěstěkilové sudy, ale to je spíš pro masové použití. Výjde to tak samozřejmě laciněji".

"Co, co...to je TNT nebo nitroglycerin?"

hrozím se představy navažování na malé porce.

"Žádný glycerin, my nešidíme. Tohle je poctivý prášek na praní. Do něj šla dlouhá léta výzkumu v laboratořích. Kvalita! Už na jeho velkoobchodní ceně sám ušetříš značnou sumu. Jak často pereš?"

Odebírám mu šalek s kávou a nakousnutý šlehačkový dort. "A ven! Já ti dám, vetřít se mě sem pod roušku CIA a snažit se pak ze mně vysát peníze za saponáty! Ven, nebo ti vyperu kalhoty!"

SATURNIN (pokračování)

Tím ovšem nechci říci, že jsem se vzdal Saturninovým nápadům na milost a nemilost. Nemohl jsem to učinit již proto, že mi nebyla lhostejná má pověst, která byla jeho ztřeštěností již stejně značně poškozena. Začal jsem být považován za člověka šíleně odvážného a velmi výstředního. Asi jako Harry Piel. Jednou byla v novinách zmínka o naší obývací lodi a v té souvislosti jsem byl označen jako "známý náš sportovec". Příštího dne jsem neúmyslně vyslechl debatu, v níž se Saturnin rozčiloval, že tam nebylo napsáno "lovec šelem", ačkoliv to redaktorovi výslovně zdůraznil. Tato stále rostoucí, nezasloužená a mně osobně nemilá pověst vyjimečného muže měla značné nepříjemné následky. Tak jsem byl například jednou v noci probuzen mužem v úřední čepici a bylo mi vysvětleno, že je naléhavě třeba mě pomoci. Spoužitím značné dávky mé kombinační logiky jsem z mužova zmateného povídání vyrozuměl, že jakýsi chovanec, domnívající se, že je Markus Aurelius, utekl z ošetřovaci péče a že správa ústavu se domnívá, že pro muže mých kvalit je hračkou jmenovaného pána zase chytit. Je těžko zklamat lichotivé mínění, které o vás lidé mají. Vstal jsem a rychle se oblékl. Muž v úřední čepici tvrdil, že mu bylo řečeno, abych byl tak laskav a vzal si sebou pušku. Já žádnou nemám, a tak jsem to zamluvil. Řekl jsem, že ji nebudu potřebovat, a muž v úřední čepici se na mne díval s výrazem nelicené úcty. Vydal jsem Saturninovi rozkazy pro případ, že bych se nevrátil a odešel s mužem do deštivé noci. Teprve z rozhovoru, který jsme spolu cestou vedli, vyšlo najevo, že je zřízencem zoologické zahrady a Marcus Aurelius že je lev. Jsem rozhodně alespoň průměrně statečný muž, ale dovedete si představit, jak mi asi bylo. Nerad na to vzpomínám. Nakonec to dopadlo dobře. Zřízencům zoologické zahrady se totiž podařilo lva chytit, když usnul znaven marnými útoky na motorový vůz elektrické trati číslo 12. Mého zásahu tedy nebylo zapotřebí, ale správce zoologické zahrady přesto vřelými slovy ocenil ochotu, s kterou jsem přispěl na pomoc ohroženému obyvatelstvu města Prahy, a projevil potěšující mínění, že snad příště mi bude dopřáno uchopit některého z dravců vlastníma rukama za uši. Snad si myslel, že potom bůhvíjak toužím. Příští den byla v novinách zmínka o tom, že jsem se s nevšední ochotou zúčastnil chytání chudáčka Marka Aurelia. Dovedete si představit, jaká to byla voda na Saturninův mlýn. Když jsem o celé události mluvil s doktorem Vlachem, pronesl překvapující názor, kterým mne téměř urazil. Řekl totiž, že se mu zdá, že legenda, kterou mne Saturnin obestřel, je mi docela vhod. Jinak prý by si nedovedl vysvětlit mou ochotu chodit v noci do Tróje na lov lvů. Byl jsem vždycky toho

názoru, že s citem pro hodnocení lidských povah se člověk musí narodit. Nelze jej získat ani lety, ani zkušeností, jak je vidět na doktoru Vlachovi. Jak ho to vůbec mohlo napadnout! Za jak pošetilého a ješitného mne považuje! Kdybych toužil po pověsti dobrodruha, dovedl bych si ji získat sama nečekal bych, až mi ji vytvoří můj sluha. Nesmí být přehlížena skutečnost, že jsem byl okolnostmi přiveden do situací, kdy jsem se musel těžce rozhodovat mezi smyslem pro pravdu na jedné straně a svou přirozenou hrdostí na straně druhé. Zijete-li klidně jako normální a střizlivý občan, nemaťte vaši známi a přátelé přičiny, aby uvažovali o tom, jak byste se zachoval, kdybyste byl napaden rozruženým bývollem. Zkuste si představit lidi ze svého okolí v takové situaci a uvidíte, jak je to nesmyslné. A teď uvažte, že dik Saturninovým výmyslům byli moji přátelé přímo sváděni k takovým úvahám. Moje osobní statečnost byla takto pomyslně vystavována zkouškám jako pokusný králik. Já jsem například nikdy netvrdil tu pitomost o žraloku a stavitu fotografického aparátu, ale dovedete si představit, jak by vám bylo, kdyby se nekrásnější dívčí ústa, jaká jste kdy viděl, maličko pohnula k pochybovačnému úsměšku a řekla: "Vy a žralok?" Je jistě pochopitelné, jestliže některá má rozhodnutí nesla pečeť přání, abych jednoho dne mohl říci: "Ano, slečno Barboro, já žralok, já a lev, já a jakékoliv nebezpečí na světě."

SONY's
Bon Voyage

Shop 6 Royal Arcade
175 Oxford Street
Bondi Junction 2022 NSW

Tel 02 387 1333
Fax 02 389 8028

Připravujeme speciální zájezdy do lázní v České i Slovenské republice.

Zařizujeme letenky, zájezdy
zajímavé výlety vlakem.

Zajistíme pojištění, cestovní šeky,
poskytujeme veškerý servis,
vše za vynikající ceny.

volejte Barboru - 387 1333

AUTOŠKOLA "DOMINO"

profesionální instruktor, - hodina jízdy : \$ 25.-
klidná a trpělivá výuka v češtině nebo slovenštině,
možnost jízdy během dne, večer nebo v sobotu či v neděli.
Blíže informace podá MILAN, tel : (02) 97 706 76

CUISINE ART CATERING*Pty Ltd*

dodá

veškeré lahůdky, zeleninové i ovocné saláty,
obložené misky a další speciality

Přesné informace :

telefon: 525 3971

2 Kumulla Road, MIRANDA NSW 2228

Dr. JAN ROSA

odborný zubní lékař

Suite 8 - 560 Pennant Hills Road
WEST PENNANT HILLS

ordinuje : úterý - čtvrtek - sobota
tel. objednávky od pondělí do soboty
na čísle : 481 8878

LISACEK & CO

BARRISTERS & SOLICITORS

LEGAL ADVICE

1 st Floor, 69 a Grote Street

ADELAIDE S.A. 5000

Telephone : (08) 231 5909

ALL INTERNATIONAL OFFICE MACHINES

Prodej a opravy nových i starších
"typewriters, photocopiers & faxes"

Dílna a obchod - 102 Percival Road
STANMORE, NSW 2048

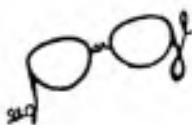
Tel 5693 691 nebo 214 7402

Vladimír Bohdan

457 9443

Václav Novák

306 781

L. & G. PERGL*Česká Optická Firma*

57 Pelham Street
CARLTON VIC. 3053
tel: (03) 663 6242

DO YOU HAVE BROKEN GLASS ?

call
VITA KOZAK

Repair Crystal
Glass
Exp. from Bohemia
since 1966

Tel: 02-529 4967 - 14 Horbury St. SANS SOUCI 2219

LEO Computer Pty Limited

Nabízíme prvotřídní počítače pro všechny účely
Od 'NOTEBOOK (colour)'
po 'TOWER 486/66 workstations'

Unit 3, 377 Newbridge Road
Moorebank, NSW 2170

Tel: 02 822 4833

Fax: 02 822 4836

APPLIED COMPUTER SYSTEMS

(Australia)

dodáváme celé systémy 'software' i 'hardware' pro
MANUFACTURING, ENGINEERING
DESIGN, CAD/CAM
DESKTOP PUBLISHING
JOB COSTING, ACCOUNTING

7 Boonah Street
WENTWORTHVILLE
NSW 2145

Tel: 02 636 1873
Fax: 02 631 2024
Mobile: 018 288 477

SONY'S

Bon Voyage

Zpáteční letenky: Sydney - Praha - od \$ 1,590.-

Evropa - Sydney - od \$ 1,690.-

10 zastávek kolem světa - od \$ 2,380.-

Pětidenní zájezd na Gold Coast - od \$ 279.-
(letenky & ubytování)

Mnoho dalších zajímavých nabídek !!!

volejte Barboru - 387 1333

HABER - PILOT
Pty Limited
PRODUCTION**AUSTRALSKÉ LISTY** měsíčník

Vydává: HABER-PILOT Pty. Limited
7 Boonah Street,
WENTWORTHVILLE NSW 2145
Tel: (02) 636 1873 Fax: (02) 631 2024

Vedoucí redaktorka: Jana Habarová a redakční kruh

Názory redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem příspěvků.
Uzávěrka dalšího čísla vždy dvacátého každého měsíce.

Štíhlá, půvabná 19 letá dívka, z Prahy, středoškolačka se zájmem o cestování, kulturu a přírodu hledá spolehlivého, inteligentního přítele (krajana v Austrálii), se smyslem pro humor a pro všechno hezké co život přináší.

Pisemné odpovědi do redakce

INZERCE:

Kvalifikovaná masérka

nabízí odbornou masáž,

kteřá může pomoci

při problémech s páteří (krční, hrudní a bederní),
při namožených svalech, potížích s lymfatickým
systémem,

častými záněty dutin a pod.

Volejte Helen (02) 622 1712

Osamělý 51 letý muž 183/90
domácí kutil, zahrádkář
hledá příjemnou, štíhlou ženu
mezi 40 -50 lety,
se smyslem pro humor,
dobrou hospodyní, která se
také cítí sama a hledá
partnera pro dny slunečné
i deštivé.

"Volej večer (02) 6076 579"

Sympatický 40letý elektr. ing.
z Melbourne hledá partnerku,
nejen pro aktivní využití
volného času. Zálaby: turistika,
příroda, yachting.

Věk či dítě není překážkou.

Odpovědi do redakce a nebo
během dne

(03) 899 0335 ext. 206

Volej Michaela

AVRO film
video**ZAJISTÍ :**

Video záznamy všeho druhu.,
převod českých černobílých
kazet na barevný australský
systém (SECAM na PAL)
převádění rodinných
filmů na video

12 Harrod Street
PROSPECT
NSW 2149 tel.: (02) 621 7586

* interstate overseas
* domestic * office
* packing * storage
* free quotes * free advice
* phone controled trucks * worldwide insurance
A.E.N.F. Transport Pty Ltd 109 Blair Str.
North Bondi NSW
HOVORIME ČESKY A SLOVENSKY
FAX : 550 26 14

**"Cítíte se sami,
nedaří se vám potkat toho
správného partnera ?
Nemusíte proto jet do Čech nebo na
Slovensko.**

PACIFIC RENDEZVOUS.
International Intraduction Agency
vám pomůže.

**Bez jakéhokoliv poplatku můžete
získat adresu společníka, který bude
vyhovovat vašim představám.**

**Požadavky a vaše základní osobní
údaje zasílejte na adresu:**

**P.O.BOX 7817
Bundall - Gold Coast**

DIVER'S MECCA

Všechno pro potápěče
O DOVOLENÉ V QUEENSLANDU
se naučte potápět na HERVEY BAY.
Ideální podmínky:

- teplá voda
- potopené lodě
- korály
- spousta ryb

Instruktor: Vladimír Novák
tel: 071-25 1626 fax: 071-25 1833

**472 ESPLANADE,
HERVEY BAY - QLD, 4655**

Předplatné na **AUSTRALSKÉ LISTY** CENA \$2.60

Jméno _____

Ulice _____

Město _____

Stát _____

P. Code _____

Tel. _____

Vystříhněte a odešlete s poplatkem na
HABER PILOT PRODUCTION
7 BOONAH STREET
WENTWORTHVILLE 2145

Předplatné - zaškrtněte

První polovina 1993.....

Celý rok 1993.....

\$15.60

\$31.20

**CESTUJTE S NÁMI
DO CELÉHO SVĚTA**

1st Floor, 188 Commercial Road, Prahran 3181

Ph. (03) 510 2474, (03) 510 2482

A.H. (03) 878 8984 Fax (03) 510 2482

Lic. No. 31446

ZAŘÍDÍME:

Vaše cesty do celého světa.

Návštěvy z České i Slovenské republiky.

Cesty kolem světa. Ubytování, půjčování aut.

EURORAIL- vlakem po Evropě.

Cesty lodí, autobusové zájezdy.

Cestování po Australii a další.

**AUSTRALSKÉ
LISTY**
JEJICH BUDOUCNOST JE NA VÁS

**CZECHOSLOVAK
AIRLINES**

FLY OK FLY ČSA

**POHODLNÁ CESTA DO PRAHY A EVROPY S VÝBORNÝM
SPOJENÍM ZE SINGAPURU, JAKARTY A BANGKOKU -
ZASTÁVKA V HONG KONGU MOŽNÁ.**

Kontaktujte naše cestovní kanceláře nebo přímo:

**CZECHOSLOVAK
AIRLINES**

Unit 809, AUSTRALIA SQUARE TOWER, SYDNEY
P.O. BOX 110, AUSTRALIA SQUARE, NSW 2000
TELEPHONE: 247 6196 FACSIMILE: 232 1713

CONTACT
P·R·I·N·T·I·N·G
A.C.N. 002 887 238

**NAVRHNEME
GRAFICKY UPRAVÍME
KVALITNĚ VYTISKNEME
BAREVNĚ I ČERNOBÍLE
KATALOGY
OBCHODNÍ DOPISY
REKLAMNÍ NABÍDKY
SVATEBNÍ OZNÁMENÍ
VIZITKY
a další**

**Unit 4, 175 Gibbes Street
CHATSWOOD, N.S.W. 2067, AUSTRALIA
Tel. (02) 417 8555 Fax. (02) 417 5510**

*Máte li zájem o české 'fonty' fungující pod
Windows 3.1 nebo na Macintosh zavolejte
APPLIED COMPUTER SYSTEMS
TEL (02) 636 1873 (A.L. strana 16)*

Superior Performance At An Affordable Price